

A trianoni békediktátummal kapcsolatos állásfoglalások és Magyarország területi revíziós lehetőségei

A Kádár-korszaktól napjainkig

*Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában:
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.
Ez az én vallásom, ez az én életem,
Ezért a keresztet vállaimra veszem,
Ezért magamat is reá feszítetem. (Magyar Hiszekegy)*

TDK dolgozat

Készítette: Szilvássy Zoltán

Témavezető: Dr. Tóth-Matolcsi László Dávid

Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar

2014

Tartalomjegyzék

Előszó.....	3. oldal
I. Fejezet.....	4. oldal
II. Fejezet.....	12. oldal
III. Fejezet.....	22. oldal
IV. Fejezet.....	25. oldal
V. Fejezet.....	48. oldal
Utószó.....	57. oldal
Felhasznált irodalom.....	58. oldal

Előszó

1920. június 4. Csupán egyetlen nap a világtörténelemben, viszont egy ősi, dicsőséges nemzet pusztulásának a napja is egyben. A trianoni békediktátum milliók sorsát határozta meg, családokat választott szét, életeket döntött romba. A kollaboráns Kádár-kormány bukását követően az 1990-es években lehetőség lett volna a területi revízió megvalósítására, azonban Antall József és Horn Gyula súlyosan elhibázott külpolitikájának köszönhetően Magyarország elszalasztotta ezt a lehetőséget. Sokan, tudatlanságból úgy vélik, a trianoni illetve a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések megváltoztathatatlanok és örökérvényűek. Azért választottam ezt a témát, hogy bebizonyítsam ezen elképzelések téveszme mivoltát. A trianoni békediktátum és az 1990-es években megkötött alapszerződések sem nem örökérvényűek, sem nem megváltoztathatatlanok. A nemzetközi jog által kínált lehetőségek szinte kimeríthetetlenek.

Ezen munkámban részletesen ismertetem a Magyarország számára nyitva álló revíziós lehetőségeket, mind a békés, mind a háborús eszközök tekintetében. Megismertetem az olvasót azon a magyar kormányok és miniszterelnökök által elkövetett súlyos hibákról, amelyek végső soron megghiúsították azt, hogy Magyarország más országokhoz hasonlóan a területi újrafelosztás lehetőségével éljen. Továbbá bemutatásra kerülnek a mai politikai pártok területi revízióval kapcsolatos állásfoglalásai. A „*trianoni traumát*” egészen addig nem fogja kiheverni az ország, amíg a területi revízió meg nem valósul, ennek pedig előfeltétele az Európai Unióból és a NATO-ból történő kilépés. A múltban elkövetett súlyos külpolitikai hibákból le kell vonni a szükséges következtetéseket, hogy a jövőben többet ne fordulhassanak elő.

Mondanivalómat Deák Ferenc szavai tükrözik a legjobban: **„A feldúlt országnak ereje ismét összeállhat, s idő és körülmények kedvezésével megtörheti az ellenség hatalmát, de a tespedésben kialudt nemzeti erőt semmi hatalom többé vissza nem hozza.”** Deák Ferencnek ezek a jóval korábban elhangzott szavai mintha egyenesen a trianoni nemzedékhez szóltak volna.¹

¹ Bencsik Gábor: Igazságot Magyarországnak - Lord Rothermere és a magyar revízió, Magyar Mercurius, Budapest, 2002, 7. oldal

I. Fejezet

Trianoni veszteségeink

Magyarország területe (Horvátországgal együtt) 325 ezer négyzetkilométerről 93 ezerre csökkent, ezzel párhuzamosan pedig elvesztette lakosságának egyharmadát. Ez a számok nyelvén azt jelenti, hogy a 18 milliós lakosság 7,6 millióra csökkent. Magyarország szégyenletesen a térség kisállamává vált, körülötte szinte csak nagyobb országok jöttek létre. A legnagyobb területet – 103 ezer négyzetkilométert – Románia kapta, több mint 5 millió lakossal. Csehszlovákia 61 ezer négyzetkilométerrel és 3,5 millió fővel gyarapodott. A Szerb – Horvát – Szlovén királyságnak Horvátországon túl 20 ezer négyzetkilométert és 1,5 millió fő jutott. Ausztria 4 ezer négyzetkilométerrel és 300 ezer lakossal növekedett. Rajtuk kívül Lengyelország (a Tátrától északra fekvő szepességi területek) és Olaszország (Fiume és környéke) is részesült a történelmi Magyarország darabjaiból. Az 1910-es népszámlálás szerint Magyarországnak (Horvátország nélkül) nagyjából 10 millió magyar ajkú lakója volt, a békeszerződés ebből 3 – 3,5 milliót elcsatolt. Ez a területin túl egy olyan mértékű embervesztés, hogy rokonai, vagy barátai szintjén mindenkit érintett. A három millió magyarnak, akiket idegen uralom alá hajtottak, az elnyomás és az üldözés jutott osztályrészül.²

„Nem nyugodhatunk mindaddig, míg a magyar népet gazdaságilag és katonailag tönkre nem tesszük, mert mindaddig, míg Magyarországon az életképességnek a szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.”³

A cseheknek Pozsonyban első dolguk volt felrobbantani Mária Terézia szobrát. Magyarországhoz hasonló csonkítást egyetlen más államnak sem kellett elszenvednie. Németországtól területének 13 százalékát, és lakosságának egytizedét vették el, míg Bulgáriától 8 százaléknyi területet csatoltak el, hasonló arányú lakossággal, Törökország pedig csak azon területeit veszítette el, melyeknek lakossága nem volt török. Magyarország hegyeinek, erdőinek, ásványkincseinek, vizeinek és vasútvonalainak zömét szintén elveszítette. Ilyen vasúti megfontolásból került elcsatolásra Losonc, Rozsnyó, Kassa, Csap, Királyháza, Szatmár, Nagyvárad, Arad, Temesvár, Szabadka. A Nemzetek Szövetségének hozzájárulása nélkül Magyarország nem mondhatott le a függetlenségéről. Ezzel akarták megakadályozni egy Ausztriával való esetleges újraegyesülést. A katonai megkötések értelmében Magyarország egy 35 ezer fős, önkéntesekből és zsoldosokból álló hadsereget tarthatott fenn, az általános hadkötelezettséget megtiltották. Páncélos járműveket, tankokat, hadihajókat és harci repülőket Magyarország nem gyárthatott és nem is vásárolhatott. A dunai flottáról is le kellett mondanunk.⁴

1921-től kezdődően az országnak 30 esztendőn át köteles jóvátételt kellett fizetnie. 1926 szeptemberéig napi 880 tonna szenet kellett Jugoszláviának szállítani, ezen felül 28 ezer darab vágóállatot Olaszországnak, Jugoszláviának és Görögországnak.

² Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 135. oldal

³ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 24. oldal

⁴ Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 136-137. oldal

A békediktátum szétzúzta az addig a Kárpát-medence természetes védelmét élvező Magyarországot. A régi Magyarország vasútjainak hossza 1913-ban 22 ezer km volt, míg a békeszerződést követően csak 8 ezer. Az ország földrajzi és gazdasági egysége következtében egységes vasúthálózat fejlődött ki, melynek középpontja földrajzi fekvése folytán Budapest lett. A trianoni szerződés, amikor egymástól elszakította az ország gazdaságilag egymásra utalt részeit, szét tépte az egységes vasúthálózatot is. Nagy – Magyarország tökéletes gazdasági egységet alkotott: a gabonatermő magyar Alföld, a fában. Ércben, legelőben bővelkedő hegyvidék terményei kölcsönösen kiegészítették egymást. A hegyvidék fáját az Alföld fogyasztotta, a hegyes vidék pedig, amelyen nem termett elég kenyér, az Alföld búzáját használta. Ezt az ideális gazdasági egységet tépte szét Trianon. A trianoni békeszerződés következményeként az ország elvesztette erdeinek 88 százalékát, ami igen káros következményekkel járt. Nagy – Magyarországnak a világháború előtt fakivitele volt, míg az új ország behozatalában a fabehozatal szerepel az első helyen. Az ország a fenyeseit teljesen elvesztette, tehát külföldről kellett beszerezni az épületfát is. A fenyőerdőkkel ráadásul elvesztette az ország a papírgyártás legfőbb nyersanyagát is, tehát a belőle gyártott papírt is külföldről kellett behozni.

Vasércbányáinkat egy kivételével elvették, kihasználható vízierőnek 95 százalékát, is elvesztette az ország. Magyarországnak a világháború előtt só kivitele volt, Trianont követően egy sóbányánk sem maradt, így a teljes sómennyiséget importálni kellett, így Magyarország volt az egyetlen ország Európában, amely saját területén nem tudott sót termelni. Az ország elvesztette termőföldjeinek közel kétharmadát, a vasúthálózat 62, a kiépített utak 64, a nyersvas 83, az ipartelemek 55, a hitel- és bankintézetek 67 százalékát. Nem épülhetett Magyarországon vasút egynél több sínpárral. Magyarország azokról az Európán kívüli területi előjogokról is lemondott, amelyek a korábbi Osztrák – Magyar Monarchia területéhez tartoztak. A trianoni békeszerződést végül 1921. július 26-án hirdették ki és iktatták törvénybe (1921. évi XXXIII. tc.). A Magyar Törvénytárban 130 oldalt tesz ki, 14 részből, 364 cikkből, és ezeknek számos függelékéből áll.⁵

„A békekonferencia, amelyből a trianoni békeszerződés megszületett, nem volt más, mint azoknak az uraknak az összejövetele, akik a cselszövéseket, titkos alkudozásokat és az egész rendkívüli visszatetsző légkört lelkiismeretükkel össze tudták egyeztetni.” (Henry Pozzi)⁶

„A budapesti templomokban ma délelőtt megkondultak a harangok, a gyártelepek megszólaltatták szirénáikat... Ma tehát elszakították tőlünk a ragyogó magyar városokat: a kincses Kolozsvárt, a Rákóczi Kassáját, a koronázó Pozsonyt, az iparkodó Temesvárt, a vértanúk városát, Aradot és a többi mind, felnevelt kedves gyermekeinket, a drága, szép magyar centrumokat. Ma hazátlanná tettek véreink közül sok millió hű és becsületes embert, béklyókat raktak dolgos két kezükre. (...) A város és az ország némán, méltóságteljesen, de komor daccal tüntetett az erőszakos béke ellen.” (1920. június 4. Részlet egy korabeli tudósításból)⁷

⁵ Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010, 139. oldal

⁶ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 32. oldal

⁷ Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 32. oldal

A román irredenta mozgalmak

A 18. század végén (1791, Supplex Libellus Valachorum) és a 19. század első felében még csak azt hangsúlyozták, hogy a román nép az őshonos Moldván és Havasalföldön kívül még Erdélyben is. Nem sokkal azt kezdték hangsúlyozni, hogy e román törzsterületekre a magyarok, mint barbár jövevények érkeztek, s katonai erővel verték le az erdélyi román államalakulatokat. A román nép az egykori Dacia dák lakosságának és az ott később a római birodalom által létrehozott Dacia provincia romanizált népességének a keveredéséből alakult a Krisztus születése körüli évszázadokban. Attól kezdve egyfolytában ott él, tehát (s ez már az elmélet híveinek politikai következtetése) az összes, a 19-20. században is ott élő nép a nagy népvándorlás kora óta került be az ősi román területekre, vagyis az elsőbbség joga minden értelemben a románságot illeti. Már a múlt század második felében, de főleg az utolsó két-három évtizedében különféle kulturális és ezzel összefüggő politikai mozgalmak születtek. Ezeknek vagy az volt a céljuk, hogy a bármely országban élő román népesség kulturális egységét alakítsák ki, vagy (s ez vált döntővé) előkészítsék a román etnikum politikai, területi egyesítését. Ez persze azt jelentette, hogy óriási idegen területeket kell megszerezni valamilyen módon, olyan területeket, amelyekre *a románság* még mint *vándorló pásztornépesség* nyomult be, s ahol *az évszázadok alatt elszaporodott*. Ellentét következett tehát a nagy étvágyú politikai célok és a történeti valóság között: ennek a nem kis ellentétnek az áthidalására használták föl a dákoromán kontinuitás elméletét.⁸ A román hadsereg oktatási intézményeiben már jóval a századforduló előtt megjelent az irredentizmus, több katonai tankönyvben Magyarország elleni fegyveres támadás lehetőségeit kutatta. Leírta Averescu, hogy Románia a Monarchiát önmagában nem támadhatja meg, csak abban az esetben, ha a Monarchia ellenségeinek szükségük lesz Romániára, vagy ha Magyarország elszakadna Ausztriától. Ebben az esetben – írta – a következő két esettel állanánk szemben: a, offenzíva a mi részünkről Budapest felé; b, offenzíva magyar részről Bukarest irányában.” Ezután pedig részletesen kidolgozta a Magyarország elleni támadás tervét. Tanulmányát nemcsak a Romania Militara című folyóiratban tette közzé, hanem könyv formájában is, ami azt jelenti, hogy ez piacképes elképzelésnek számított. Több más forrás is azt bizonyítja, hogy a román hadsereg tisztikarát magyarelles szellemben képezték ki.⁹

Részlet a trianoni békediktátumból:

45. Cikk. Magyarország a maga részéről lemond Románia javára a volt Osztrák-Magyar Monarchiának mindazokra a területeire vonatkozó összes jogairól és igényeiről, amely területek Magyarországnak a II. rész (Magyarország határai) 27. cikkében megállapított határain kívül esnek és amelyeket a jelen Szerződés, vagy a jelen ügyek rendezését célzó bármely más szerződés Romániához tartozóknak ismer el.¹⁰

⁸ Raffay Ernő: Balkáni birodalom, Kárpátia Stúdió Kft., Budapest, 2010, 83-84. oldal

⁹ Raffay Ernő: Balkáni birodalom, Kárpátia Stúdió Kft., Budapest, 2010, 92. oldal

¹⁰ Gerő András: Sorsdöntések, Göncöl Kiadó, Budapest, 1990, 177. oldal

A Szovjetunió és Erdély

A magyar-román határvitát a második világháború vége felé a Szovjetunió magatartása döntötte el. A kiinduló pont Magyarország számára kedvező volt; a második bécsi döntést egyedül a Romániával szemben addig is ellenérdekelte, Besszarábia területét katonai erővel megszerző Szovjetunió ismerte el, ezzel szemben az Egyesült Államok és Nagy-Britannia a bécsi döntőbíráskodás területi érvényét kezdettől fogva megkérdőjelezte. Moszkva magatartásában a fordulatot Magyarországnak a Szovjetunió elleni hadba lépése okozta. Molotov hiába érvelt Kristóffy követnek ez ellen, készen mutatkozván arra, hogy a Szovjetunió az Erdélyre vonatkozó magyar követeléseket a háború utáni békekonferencián támogatni fogja, Magyarország csatlakozott a németek keleti hadjáratához. A szovjetellenes hadjáratban történő részvétellel Magyarország eljátszotta a szovjet jóindulatot: Sztálin 1941 decemberében már arról beszélt Eden angol külügyminiszternek, hogy Magyarországot meg kell büntetni, ezzel szemben Romániát potenciálisan baráti államnak tekintette, melynek területén katonai támaszpontokat kívánt kiépíteni. A szovjet politikában a két ország egymáshoz viszonyított helyzete nem hadseregeik háborús magatartásán, vagy a hadműveletekben résztvevők létszámán múlt, mivel Moszkva szempontjából Románia geostratégiai fontossága jóval nagyobb volt, mint Magyarorszáké. A Szovjetunió Erdéllyel kapcsolatban úgy döntött, hogy noha Romániát is megbüntető ellenséges országnak tekintették, Erdéllyel kívánták kompenzálni Besszarábia és Bukovina elvesztéséért, amely így ráadásul „rá volna utalva a Szovjetunió támogatására Magyarországgal szemben, amely sohasem fog belenyugodni Erdély végleges elvesztésébe.”¹¹

A Párizsban 1947. február 10-én aláírt magyar békeszerződés szigorú és súlyos volt, a 75%-os kártérítés 66,5-ra történt mérséklése még mindig túlságosan nagy terhet jelentett az újjáépülő magyar nemzetgazdaság számára.¹² Ráadásul a trianoni határok visszaállítása mellett újabb területet veszítettünk, a „pozsonyi hídfőt” ami a Duna jobbpartján fekvő három magyarországi községet (Dunacsun, Horvátjárfalu, Oroszvár, összesen 43 km² terület) foglalt magában.

A szovjet támogatás elvesztésének eredménye: a párizsi békeszerződés 1947

¹¹ Fülöp Mihály, Vincze Gábor: Revízió vagy autonómia? Iratok a román-magyar kapcsolatok történetéből (1945-1947), Teleki László Alapítvány, Budapest, 1998, 8-9. oldal

¹² Balogh-Izsák-Gergely-Föglein: Magyarország története 1918-1975, Tankönyvkiadó, Budapest, 1986, 162. oldal

Feloldhatatlan konfliktus: Kádár és a Prágai tavasz

A csehszlovák reformfolyamat megindulása 1968 januárjában éppen egybeesett az új gazdasági mechanizmus bevezetésével Magyarországon. A prágai fejlemények hazai hatásának prognosztizálására két ellentétes előjelű magyarázat adódott: a csehszlovák reformok, ha nem korlátozódnak kizárólag a gazdaságra, előbb-utóbb túlmennek a szovjet vezetés által elviselhető határokon, és ez a mozgalom eltiprásához fog vezetni, ahogyan 1956-ban Magyarországon is történt. Mindez egyúttal diszkreditálhat mindenféle reformot a szovjet blokkban, tehát komolyan veszélyeztetheti a magyar gazdasági reform sorsát is. A másik elmélet ugyanakkor azzal számolt, hogy míg a prágai gazdasági és politikai reformok együtt elfogadhatatlanok lesznek Moszkva számára, a korlátozott érvényű magyarországi átalakulás, amely nem fenyeget politikai destabilizációval, mint kisebbik rossz zöld utat kap. A két eltérő kimenetelű folyamat összevetése pedig talán még némi szimpátiát is kelthet a szovjet vezetésben az amúgy is csupán a gazdaság működőképességének megjavítását célzó magyar reformok iránt. Kádár számára a prágai tavasz jelentette az első és sokáig megoldhatatlannak tűnő konfliktust 1957-ben megfogalmazott, korábban idézett alaptételének alkalmazása során. A „nemzeti érdek” azt kívánta, hogy amíg csak lehet, támogassa az új csehszlovák vezetést, hiszen az ottani reformok sok közös vonást mutattak a magyarországiakkal, sikeres megvalósításuk esetén a két ország példát mutathat a többieknek is. Az „internacionalista érdek” viszont azt diktálta, hogy a Dubcek-vezetés támogatása miatt ne kerüljön konfliktusba a szovjetekkel és a blokk többi országával. Ma már jól ismert Kádár azon szerepe, hogy a csehszlovák vezetőket óvatosságra, a reformok lassítására intette, míg a többieket július közepéig arról igyekezett meggyőzni, hogy tanúsítsanak nagyobb türelmet a prágai fejlemények iránt, a szocializmus ügye nincs még ott veszélyben. Ekkor azonban alighanem már maga sem volt biztos ebben, a magyar forradalom idején szerzett tapasztalatai legalábbis minden bizonnyal az ellenkezőjét sugallták neki. Merthogy tisztázni kell: igaz ugyan, hogy 1968 augusztusában még birtokában volt a hatalomnak a Csehszlovák Kommunista Párt, az újabban feltárt dokumentumok, valamint a hasonló mozgalmak történetének együttes elemzése azonban egyértelműen azt mutatja, hogy külső beavatkozás nélkül rövid időn belül egy polgári demokratikus jellegű rendszer jött volna létre Csehszlovákiában. Kádárnak tehát végül nem kellett feloldania a feloldhatatlan konfliktust, számára a helyzet maga oldotta meg önmagát.¹³

„prágai tavasz”

¹³ Békés Csaba: Európából Európába, Magyarország a konfliktusok keresztútjében, 1945-1990, Gondolat Kiadó, Budapest, 2004, 255-256. oldal

Kádár külpolitikája a környező országok magyarságával kapcsolatban

Románia – Csehszlovákia – Jugoszlávia - Szovjetunió

Ezekben a „szocialista” országokban még azok a civil önszerveződési lehetőségek is megszűntek, melyek a két világháború között fennálltak. Lényegében két bástya maradt, az iskola és az egyház, így hát nem volt véletlen, hogy ezekben az államokban a hatalom megújuló támadásokat intézett és intéz ma is a magyar kisebbség iskolái és egyházi intézményei ellen. Az 1956-os forradalom után formálódó Kádár-rendszernek lényegében csak a szocialista országok adhattak politikai, gazdasági, anyagi támogatást. A Kádár-kormány által akkor kért és kapott 420 millió dolláros „segély” ellenében a „testvéri” államok vezetői nem mulasztották el kihasználni az alkalmat, hogy országaikban határozottabban lépjenek fel a magyarság ellen. Ezt megkönnyítette, hogy az internacionalizmust hangoztató kádári vezetés a gazdasági támogatás fejében lemondott a határokon túli magyarság érdekeinek képviseletéről. Ennek legszomorúbb megnyilvánulása volt Kádár János 1958. februári, Erdélyben elhangzott kijelentése, miszerint „...itt laknak magyar származásúak is.”

Kádár János és Ceausescu 1977-es debreceni találkozója

A kádári vezetés a hetvenes- nyolcvanas években is vajmi keveset tett a kisebbségben élő magyarság helyzetének javításáért, lényegében magára hagyta őket. Politikájának alapfelfogásává vált, hogy nem szabad bolygatni a kérdést, mert annál rosszabb lesz a kisebbségi magyarságnak, minél inkább feszegetik a dolgot. Az ilyen struccpolitika eredményeképpen a környező államokban szinte teljesen akadálytalanul folytathatták a magyarellenes politikát, amely végül elvezetett a Romániában megindult „homogenizálási program” gyakorlati megvalósításáig, a falurombolásig. A kisebbségi magyarság iránti közömbösségben Kádár Jánosnak meghatározó szerepe volt.¹⁴

Történelmi és személyes okokból képtelen volt megtalálni a hangot a környező országok vezetőivel. Brezsnyevvel szemben Hruscsov iránti közismert elkötelezettsége, Titóval szemben a Rajk-per, illetve 1956-os szereplése, Husakkal szemben Dubcek melletti kiállása gátolta ebben.

¹⁴ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 87. oldal

Magyarország szomszédsági kapcsolataiban különleges helye volt Ceausescu Romániájának. A román pártvezetés 1968 augusztusában nem vett részt a Csehszlovákia elleni intervencióban, a katonai bevonulás elítélésével népszerűsége zenitjére ért el. A román külpolitika a nyugati, jugoszláv és kínai partnereknek „önállóságát” és „függetlenségét” bizonygatta és eltért a Varsói Szerződés Szervezete többi tagállamának, a „*szorosan egyeztető szocialista országok közösségének*” irányvonalától. Ceausescu - szovjet beavatkozástól tartva – „*ostromlott erőd*” változtatta országát, a rendszere körüli külső (szovjet, magyar, bolgár) veszéllyel érvelve teremtette meg a „*nemzeti egységet*”. A román nemzeti érzések mozgósítása, a területi integritást féltő, a status quo-t védő nacionalizmus Magyarországgal szemben – Kádár János 1972-es bukaresti látogatását követően – az elzárkózás intézményesítéséhez vezetett. Ceausescu elnök személyi hatalmának megszilárdításával, politikájának egyre erőteljesebb érvényesülésével párhuzamosan felerősödött a bizalmatlanság az erdélyi magyarsággal szemben. A magyar külpolitika Helsinkire hivatkozva az elzárkózás vasfüggönyén próbált rést ütni, sikertelenül.¹⁵

Ceausescuval 1977-es debreceni és nagyváradi találkozójuk után kétoldalú tárgyalásra egyetlenegyszer sem volt hajlandó, mert a román vezér egyszerűen becsapta őt. Kádár ugyanis ország-világ előtt lemondott a kisebbségi magyarság érdekeinek képviseléről, elfogadva, hogy „*a nemzetiségek – az illető országok állampolgárai – problémáinak megoldása a két ország mindegyikének belső ügye és felelőssége*”. Nem kifogásolta a „homogenizálási programot” sem, ezzel szemben Ceausescu évekig elszabotálta a kolozsvári főkonzulátus felállítását. Összegzésképpen megállapíthatjuk, hogy a Kádár-rendszer külpolitikai törekvéseinek világos határt szabott egyértelmű és feltétlen engedelmissége a Szovjetunió iránt. Konfrontációra sem a határokon túl élő magyarság, sem a magyar gazdasági célok érdekében nem volt hajlandó. Alapvetően azért, mert az egész rendszer a létét éppen a szovjet támogatásnak köszönhette.¹⁶

A Grósz - kormány külpolitikája

A Grósz - kormány a külpolitika terén folytatta a kádári hagyományokat. Jó és úttörő kapcsolatokat alakított ki és ápolt a „nyugattal” – emlékeztetéseket voltak a magyar miniszterelnök –pártfőtitkár németországi és amerikai látogatásai-, ugyanakkor képtelennek bizonyult megfelelően kezelni a szomszédokkal, mindenekelőtt Romániával és Csehszlovákiával fennálló vitás kérdéseket.

Látványos kudarccal végződött Grósz Károly romániai látogatása, nem tudván gátat szabni az erdélyi falurombolási programnak, amely egyértelműen az ottani magyarság településszerkezetének megbontását s így az asszimiláció felgyorsítását szolgálta. A falurombolási program gyakorlati megvalósításának ugyancsak megdöbbentő következménye volt a több ezer erdélyi menekült megjelenése Magyarországon, akik közül sokan a zöld határon érkeztek.¹⁷

¹⁵ Fülöp Mihály-Sipos Péter: Magyarország külpolitikája a XX. században, Aula Kiadó, Budapest 1998, 447. oldal

¹⁶ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 87. oldal

¹⁷ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 88. oldal

ősz Károly és Ceausescu találkozása az erdélyi falurombolási botrányval kapcsolatosan

Szintén nem ért el eredményt a magyar delegáció a kolozsvári magyar főkonzulátus és a bukaresti magyar kultúrcentrum megnyitása ügyében, amitől a román fél mereven elzárkózott. Irritálta a magyar közvéleményt, hogy a nyilvánvaló sikertelenség ellenére a magyar kormányfő kijelentette: nem csalódtak a várakozásaikban, és a két fél közti feszültségek okai inkább a múltban keresendők. Grósz Károly sikertelen romániai tárgyalásai újra rávilágítottak az erdélyi magyarság tragédiájára. Az 1952. évi román alkotmány értelmében ugyan létrehoztak egy Magyar Autonóm tartományt a Székelyföldön, ezt azonban később Maros - Magyar Autonóm Tartománnyá alakították, ahol már csak 62%-a volt magyar. Az autonómiára hivatkozva a Székelyföldön kívül korlátozták a magyar nyelvhasználatot, holott ezeken a területeken élt a romániai magyarság többsége kb. 1 millió lélek. E közigazgatási asszimilációs törekvésekkel párhuzamosan folyt a magyarság szervezeteinek felszámolása, vezetőinek bebörtönzése. 1968-ban a meglevő autonómia is megszűnt, mint ahogy már korábban az önálló erdélyi magyar egyetem is (Bolyai Egyetem). A legnagyobb veszélyt az erdélyi magyarságra az 1972-ben megjelent homogenizálási program jelentette, amely többek között színmagyar iskolákban román osztályok indítását írta elő, s végül elvezetett a falurombolási programhoz. Több mint 100 ezres tömeg tiltakozott a budapesti Hősök terén az erdélyi falurombolás ellen.¹⁸

A Horn-kormány 1995-ben Szlovákiával, 1996-ban pedig Romániával is megállapodást kötött. A magyar-ukrán alapszerződés mintájára Magyarország ezekben **kötelezettséget vállalt a trianoni határok tiszteletben tartására**, Románia és Szlovákia pedig ígéretet tett az európai normáknak megfelelő kisebbségi jogok biztosítására.

Székelyföld sorsa

Sok magyar honfitársunk csak legyint a történeti kutatásokra, úgy gondolják, hogy azoknak nem sok hatása van a jövőnkre. Nem így gondolták azonban régi kutatóink, akik jól tudták, hogy egy nép jövőbeni sorsa dőlhet el azon, hogy tudósaik mit gondolnak az ősökről és a múltról. A székely kérdésre különösen igaz ez az állítás, annak szándékos elferdítése nemcsak a Habsburgoknak állt érdekében, akik le akarták igázni az erős, öntudatos népet, hanem Hunfalvy elmélete jól jött az antant hatalmak és csatlósai számára.

¹⁸ Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998, 88. oldal

A székely származású Szentkatolnai Bálint Gábor erre a veszélyre már 1888-ban felhívta a figyelmet: megírta, hogy, ha az akadémikusok a székely kérdésen nem változtatnak, és azt hangoztatják, hogy a székelyek nem őslakók, hanem csak kései betelepítettek, akkor a románok egész Erdélyt követelni fogják maguknak.

Ma már tudjuk, hogy a nagy keletkutató-nyelvészünk jóslata igaznak bizonyult. Ebből okulva, a modern tudomány feladata az, hogy az elméletek helyett az oklevelek és egyéb történeti források alapján ismét vizsgálja meg, hogyan kapcsolódnak a székelyek a hunokhoz, és milyen kapcsolatban állnak a történelem folyamán a többi magyar törzsszel.¹⁹

Jogosan merül fel az olvasóban a kérdés: „*Az teljesen magától értetődő, hogy a határon túli magyarok vissza akarnak térni az anyaországához?*” Álláspontom szerint, aki tiszteli ősei hagyományát, kultúráját, dicső történelmét, méltán emlékszik azon magyar hősökre, akik életüket áldozták a hazájukért, annak természetes, hogy a nemzet újraegyesítéséért tör lándzsát. Természetesen, a határon túliak között is vannak vegyes házasságok, ebben az esetben a neveltetés a döntő.

II. Fejezet

Trianon a kommunista Magyar Munkáspárt szemszögéből

A Magyar Munkáspárt nyilatkozata az első világháború kitörésének 100. évfordulóján

A területi revízió kérdéskörével jelenleg két párt a Magyar Munkáspárt és a Jobbik Magyarországért Mozgalom foglalkozik mélyebben. A Magyar Munkáspárt felismerte azt a tényt, hogy a területi revízió csak az Európai Unióból és a NATO-ból való kilépés következtében valósulhatna meg. Sokáig a Jobbik is ezt az elvet vallotta, azonban a politikai irányváltás következtében feladta a területi revízió megvalósítását és helyette a „*Nemzetek Európája*” koncepcióját támogatja. A kommunista Munkáspárt az internacionalista meggyőződéséből engedve nemzeti irányba nyitott, ezzel szemben a Jobbik részben feladta a párt nemzeti jellegét. Az eddig ismertetett tények tükrében szükségesnek tartom megismertetni az olvasóval ezen két párt területi revízióval kapcsolatos állásfoglalását.

100 esztendővel ezelőtt, 1914. július 28-án tört ki az első világháború. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt. A Munkáspárt tisztelettel emlékezik az egyszerű magyar katonákra, akik hősiességgel küzdöttek a háborúban. A katonákra, akik elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A Munkáspárt tagjai meghajtják fejüket a dolgozó magyar emberek előtt. Ők azok, akik viselték a háború terheit, átérték nehézségeit. Magyarország elvesztette az első világháborút. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot. A trianoni határok ma is érvényesek. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik. Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

¹⁹ Obrusánszky Borbála: Határörök-e a székelyek? Östörténeti melléklet Barikád, 5. évfolyam 35. szám, 4. oldal

1. Az első világháborút a tőkés országok közötti ellentétek váltották ki. A tőkés rendszer fejlődése mindenütt új szakaszába, az imperializmus korszakába lépett. A hagyományos magáncégek helyét óriás vállalatok, monopóliumok vették át. A banktőke egybeolvadt az ipari tőkével. A német és az orosz tőke gyors fejlődése sértette az Európát hagyományosan uraló brit, francia tőke érdekeit. A tőkés erők mind-mind új piacokat akartak. Ellentéteiket már nem tudták békés úton rendezni, és az akkori Európa szövetségi rendszerei már nem voltak alkalmasak a háború megakadályozására.

2. A háborúért felelősség terheli az akkori magyar uralkodó osztályt. A hercegeket és grófokat, akik uralták a magyar föld nagy részét, s még a háború árán is ragaszkodtak a királysághoz. Az elszegényedő kis- és középnemességből lett „úri középosztályt”, a dzsentrit, amely rettegett a dolgozó tömegektől, és ellene volt minden forradalmi változásnak. Az ipari és pénzügyi nagytőkéseket, akik az első világháború hadiszállításainak fő nyerteseivé váltak. A magyar uralkodó osztálynak – bár rétegenként eltérő mértékben – érdeke volt a háború, és Magyarország ezért lépett be az első világháborúba. Magyarország az Osztrák-Magyar Monarchia társállamaként része volt a kapitalista világrendszernek. A német, francia, angol tőke nyomásával szemben a magyar tőke a Monarchiához közeli területeken, főleg a Balkánon tudott terjeszkedni. Az adott nemzetközi viszonyok között az osztrák-magyar tőke érdekeit csak háborús úton tudta érvényesíteni. Ez a tény határozta meg a magyar uralkodó osztály alárendelt helyzetét, és folyamatos függőségét a külföldi tőkétől és a külföldi hatalmaktól.

3. A magyar katonák hősként haltak meg, rossz célokért. Hősiesen küzdöttek a háborúban. Elhitték, hogy királyuk és parancsnokaik nemes célokért áldozzák fel őket. A magyar uralkodó osztály azonban nem a hazát védte, hanem új területeket akart megszerezni. Nem a békét védte, hanem a háborút használta saját céljainak elérésére.²⁰

4. Magyarország elvesztette az első világháborút. A háborús vereség nyomán Magyarország mély gazdasági, politikai és társadalmi válságba került. A magyar uralkodó osztály nem tudott mit kezdeni a háborús válsággal, a tömeges munkanélküliséggel. A helyzetet súlyosbította, hogy az ország déli részét francia és román, északi részét cseh csapatok szállták meg, és az Antant egyre nagyobb követelésekkel állt elő. Ebben a helyzetben a magyar uralkodó osztály tehetetlennek bizonyult. Az arisztokrácia átadta a hatalmat a liberális polgári erőknek, élükön Károlyi Mihállyal. Ők néhány hónap elteltével a hatalmat tovább adták a szociáldemokratáknak. A helyzettel ők sem bírkóztak meg. Ebben a helyzetben a szociáldemokraták a kommunistákat vonták be a hatalomba, és megalakult a Magyar Tanácsköztársaság.

5. A Tanácsköztársaság sokat tett a dolgozókért, de egyben a magyar nemzetért is. 1919-ben a Tanácsköztársaság honvédő háborút folytatott a tőkés Csehszlovákia és Románia, illetve az Antant ellen. Ez volt a 20. század folyamán az egyetlen alkalom, amikor Magyarország külső segítség nélkül magyar területeket szerzett vissza. A magyar munkáspárti hatalom 133 napig állt fenn. 1919 augusztusában a magyar földbirtokos osztály ellenforradalmi erői az Antant segítségével leverték.

²⁰ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.) 4. oldal

A marxista-leninista világnézet nemzeti elemekkel keveredik: Nagy-Magyarország, rovásírás

6. A rablőháborút rablóbéke követte. A Munkáspárt elítéli a trianoni békediktátumot. Úgy véli: minden magyar embernek el kell ítélnie. A kérdés az, hogy mit teszünk ellene. A Horthy-rendszer a fasiszta Németországgal való együttműködéssel akarta Trianont megváltoztatni, s belevitte az országot a második világháborúba. Magyarország veszített a második világháborúban. A párizsi béke imperialista béke volt, függetlenül attól, hogy egy szocialista ország, a Szovjetunió is részese volt. A békeszerződés az akkori nagyhatalmak érdekeinek megfelelően rendezte a kelet-európai viszonyokat. A szocialista időszakban (1948-1989) a hivatalos politika nem foglalkozott sem a trianoni, sem a párizsi béke kérdésével. A nemzetközi jog akkori felfogása szerint a második világháború nyomán létrejött határokat megváltoztathatatlanak tekintette. A szocialista országok ráadásul úgy vélték, hogy a nemzetiségi konfliktusok megoldódnak azáltal, hogy mindegyik szocialista rendszervolt. A valamivel több, mint negyven esztendő nem volt elegendő a nemzetiségi konfliktusok leküzdésére. A magyar tőkésosztály nem törekedett arra, hogy az elmúlt 25 évben az alapvető változásokhoz vezető háborúk, illetve béke-megállapodások során megváltoztassa a trianoni békeszerződés következményeit.²¹

A rendszerváltás után számos helyzet adódott arra, hogy a magyar kormányok felvessék Trianon ügyét. Nem tették! A trianoni határok ma is érvényesek. Magyarország nem tudta visszaszerezni a szomszédos országokhoz került magyarlakta területeket. Miután beléptünk a NATO-ba és az EU-ba, erre már nincs is mód. A magyar tőkésosztály ismét leszerepelt. Siratja Trianont, de amikor cselekedni kellene, nem cselekszik.

7. A mai magyar tőkés körök tisztára akarják mosdatni az akkori magyar uralkodó osztályt, elhomályosítani és befeketíteni a mai nemzedékek szemében az első világháború nyomán létrejövő kommunista mozgalmat, az 1917-es Nagy Októberi Szocialista Forradalmat, az 1919-es Magyar Tanácsköztársaság történelmi jelentőségét.

A konzervatív-keresztény erők, élükön a jelenlegi kormánnyal arra használják a 100. évfordulót, hogy történelmi-szellemi hidat teremtsenek az Osztrák-Magyar Monarchia, a Horthy-korszak, 1956 és a mai konzervatív-keresztény rendszer között. A liberálisok nem kevésbé igyekeznek felmenteni az akkori magyar uralkodó osztályt, mint a konzervatívok, hangsúlyozva, hogy Magyarország csak kényszerből lépett be a háborúba. A szocialisták az európai nagytőke szervezetétől, az Európai Uniótól várják, hogy megakadályozza az első világháborúhoz hasonló tragédiákat, és nem engedi, hogy a dolgozó tömegek kerüljenek hatalomra.

²¹ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 4. oldal

8. Az első világháború a tőkés rendszer szülötte. Csakúgy, mint napjaink háborúi. A tőkés rendszer nem vált békeszeretőbbé attól, hogy most nincsenek világháborúk. Valójában egyik háborúból a másikba megyünk. Sőt, ha a tőkés rendszer nem tudja a válságát leküzdeni, akár egy európai háborútól sem retten vissza. Magyarország 20-21. századi történelmének nagyobbik része kapitalista viszonyok között zajlott. Magyarországon két ízben volt szocialista rendszer, 1919 márciusától augusztusig, és 1948-tól 1990-ig. A tőkés időszakokban Magyarország két világháborúban vett részt, és részese volt korunk nagy háborúinak is, a Jugoszlávia elleni agresszióknak, az iraki és afganisztáni háborúknak.

- Elítéljük a tőkés országok háborús politikáját. Harcoltunk és harcolunk a NATO háborús politikája és Magyarország NATO-tagsága ellen.
- Emlékeztetünk arra, hogy Magyarország számára 1991-1999 között, az ország NATO-csatlakozásáig lehetőség nyílt volna az ország semlegességének kikiáltására. A magyar tőkésosztály és kormányai nem éltek ezzel a történelmi lehetőséggel, és 1999-ben bevitték az országot a NATO-ba.
- Követeljük a magyar katonák visszavonását minden külföldi bevetésből! Ha békét akarunk, ki kell lépni a NATO-ból, ki kell lépni az Európai Unióból, ki kell lépni a tőkés rendszerből.

9. 25 éve győzött a kapitalizmus, de ez a világ most megváltozott. A tőkés körök azt hitték, hogy a piac mindent megold. Lesz teljes foglalkoztatottság, lesz jólét. De a piac nem oldott meg mindent. A piac állandósította a munkanélküliséget, a piac gazdagabbá tette a gazdagot, szegényebbé a szegényt. Azt hitték, hogy a piac majd egyesíti Európát, nem lesz többé kelet és nyugat, csak Európa. A piac nem törölte el a különbséget, sőt még élesebbé tette. Nincs egységes EU. A magyar munkás dolgozhat Nyugaton, a nyugati meg jól élhet a munkánkból. De Európa lázad. Az ukrán dolgozó nem kér abból, hogy német és amerikai gyarmat legyen. Nem kér az EU és az USA helytartóiból, a Porosenkókból és másokból. Nem kér a fasisztákból, a szélsőséges nacionalistákból. Ukrajnában a csata még nem ért véget, talán csak most kezdődik igazán.²²

A nemzetközi helyzetben éles fordulat következett be. Európában, Magyarország közvetlen közelében jelentős katonai erőket összpontosítanak. A második világháború nyomán létrejött nemzetközi intézményrendszer már nem képes biztonságot adni az országoknak. Folyik a második világháború utáni határok átszabása. Az USA és az EU pimasz módon beavatkozik más országok belügyeibe. Nemzetiségi ellentéteket szítanak. Aláássák egyes országok belső stabilitását. Európa és a világ, történelmi változások előtt áll.

10. A munkásmozgalom pártjai 1914-ben nem tudták megakadályozni a háborút, mert úsztak a nacionalista árral. A munkásmozgalom számára örök tanulság, hogy nem elég ellenezni a háborút, tenni is kell ellene. A Munkáspárt ellenzi a háborút. A háború minden terhe a dolgozó tömegek vállára nehezedik, a vagyonos osztályok hasznot húznak minden bajból, amely a népet sújtja. A magyar munkásság 1919-ben és 1945-ben a világháborúk okozta válságos helyzetben megmutatta, hogy a válságból csak a szocializmus megteremtése a kiút. Ennek jegyében vívták meg Magyarországon a szocialista forradalmat.²³

²² A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 5. oldal

²³ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.), 5. oldal

Összegzés

Az eddig olvasottak alapján megállapíthatjuk azt a tényt, hogy a NATO-ba és az EU-ba történő belépés kizárja a területi követelések érvényre juttatását. A „kapitalista, tőkés” kormányok, amikor lehetőségük lett volna a területi követelések hangoztatására, alapszerződések sorozatát kötötték (magyar-ukrán, magyar-román, magyar-szlovák alapszerződések), melyek során önmaguktól lemondtak a területi újrafelosztás lehetőségéről, vagyis teljességgel hiteltelen bármiféle Trianon megemlékezésen történő részvételük, mivel ők maguk zárták ki a területi revízió lehetőségét.

Fontosnak tartom ugyanakkor kiemelni azt a tényt, hogy a kommunista vezetők az internacionalizmus szellemében 1919. június 16-án a Magyar Tanácsköztársaságtól független Szlovák Tanácsköztársaságot hoztak létre Antonín Janousek cseh kommunista vezetésével. A Tanácsköztársaság vezetői egy kelet-európai szocialista unió létrehozásáról álmodoztak, vagyis bármiféle antant közrehatás nélkül, önmaguktól is hozzáláttak a történelmi Nagy-Magyarország felszámolásához. Ezzel a lépésükkel, továbbá a Clemenceau jegyzék elfogadásával – melyben a visszafoglalt észak-magyarországi területeket kellett kiűriteni – elárulták és cserbenhagyták az őket támogató, bennük bízó magyarságot, továbbá a hazájukért hőiesen küzdő vöröskatonákat, akik tömegesen hagyták ott a frontot.

A Jobbik Magyarországért Mozgalom külpolitikai programja

Részletek a Kimondjuk. Megoldjuk. választási programból

Külsőleg vezérelt külügy

A magyar külpolitika a rendszerváltást követően három célt tűzött ki maga elé: a szomszédos országokban élő magyarság helyzetének javítását, a jószomszédi viszony kialakítását és az euroatlanti integrációt. Az elmúlt húsz év bizonyította, hogy e hármas célkitűzés vagy egyáltalán nem, vagy csak részlegesen teljesült, illetve hogy önmagáért való volt, mint pl. az EU-csatlakozás. Ez utóbbi, nemcsak, hogy nem hozott fellendülést vagy javulást az ország, a magyar nemzet egésze szempontjából, hanem éppenséggel rontott helyzetünkön. Kudarcot vallott az idegen elvárásoknak kényszeresen megfelelni kívánó külpolitikai vezetés, elszalasztotta a nemzetközi – és ezen belül az európai – erőviszonyok drámai átalakulásával kínálkozó, történelmi léptékű lehetőségeket, és a nemzet érdekeivel ellentétes alkukba bocsátkozott. A magyar diplomácia 1944 márciusa óta folyamatosan alárendelt szerepben van, külső erők és tényezők határozzák meg mozgásterét. Ez az alárendeltség a határon túli magyarság gyenge érdekképviselésében is megmutatkozik. Sajnos a magyar külpolitika prioritásaiban az éppen aktuális nagyhatalmi központok (1945–89 Moszkva; azóta Brüsszel és Washington) elvárásainak való megfelelés előnyt élvez a határon túli magyarság érdekképviselésével szemben. A nemzetpolitikai célok elérése érdekében a minimális konfliktusok felvállalására sem képes a külügyi vezetés. A 90-es évek közepére az első és második világháborúkat lezáró, Magyarország számára rendkívüli igazságtalan békeszerződések alapján kialakított határok módosultak, Kelet-Közép-Európa térképe nagymértékben átrajzolódott. *A Magyarországtól igazságtalan békediktátummal elszakított területek egy része úgy került új utódállamok kezére, hogy abba a magyar diplomáciának beleszólása sem volt.* A múlttal ellentétben a Jobbik fő célkitűzése a magyarság érdekeinek előtérbe helyezése külpolitikánk minden területén.

*A Jobbik legfontosabb feladatának tekinti a XX. század során igazságtalanul szétszakított magyar nemzet újraegyesítését. Alapvető erkölcsi kötelességünk a magyar közösségek érdekképviselése és jogainak védelme. A Jobbik külpolitikájának célja a nemzetpolitika és a diplomácia eszközrendszerének összehangolása. A Jobbik következetesen küzd a Kárpát-medencei magyarság kollektív jogaiért, a területi, gazdasági, kulturális önrendelkezés érvényesítéséért. A magyar diplomácia feladata kétoldalú tárgyalásokon, nemzetközi fórumokon határozottan képviselni a nemzetpolitikai céljait. Magyarország az államalapítás óta meghatározó tényező Közép-Európában. Még ha Trianon óta gazdasági, politika súlya csökkent is, történelmi és kulturális múltja, és remélhetőleg szebb jövője okán formálójává válhat a közép-európai eseményeknek. Ennek érdekében Magyarország egy közép-európai lengyel–horvát–magyar tengely (tengertől tengerig tengely, intermarium tengely) létrehozását tartja szükségesnek, amely közös és egységes hangot tudna kialakítani a Balkán, valamint a Baltikum és Kelet-Európa irányába, és egységesen tudna fellépni az érdekérvényesítés terén az Európai Uniót domináló nyugat-európai országokkal szemben.*²⁴

Magyarország az egyoldalú euroatlantizmussal feladta és elveszítette a szocializmus időszakában még létező kereskedelmi, politikai, kulturális pozícióit a világ fejlődő, korunkban komoly gazdasági potenciált felmutató országaival Ázsiában, Afrikában, Dél- és Közép-Amerikában. A Jobbik külpolitikájának középpontjában három ország áll, amelyek történelmünk során folyamatosan befolyásolták térségünk helyzetét, és amely országokhoz méretüknél, közelségüknél, gazdasági és politikai súlyuknál fogva stratégiai fontosságúak: Az európai kontinens domináns, a közép-európai térségre a történelem folyamán mindig nagy befolyást gyakorló Németország, és az Európa peremén elhelyezkedő, de térségünkre ugyancsak nagy befolyást gyakorló Oroszország és Törökország. Az ún. rendszerváltás óta feltétel nélküli Izrael-barátság jellemezte a térségbe irányuló külpolitikánkat, a közel-keleti viszonyok tekintetében egyoldalú és súlyosan elfogult a magyar külpolitika. A cionizmus támogatása egyúttal azt is jelentette, hogy felrúgtuk az elmúlt évtizedekben kialakult jó viszonyunkat Iránnal és az arab országokkal, feladtuk a szocializmus időszakában még dinamikus kereskedelmi-gazdasági pozícióinkat, virágzó tudományos, kulturális, oktatási együttműködési megállapodásainkat.

A Jobbik történelmi példaképe és a politikai irányváltást megelőző hitvallása

²⁴ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 81-82. oldal

Aminek véget vetünk

Az önfeladó nemzetpolitikának. A Jobbik a diplomácia teljes eszköztárát (beleértve a kultúrdiplomáciát is) mozgósítja annak érdekében, hogy a határon túli magyarság helyzetét, csendes elnyomásának és kizorításának tényét ismertesse a világban. A szomszédságpolitikában a határon túli magyarság érdekeit helyezük előtérbe, nem pedig az éppen aktuális szövetséges nagyhatalmak érdekeinek való megfelelést, amely a konfliktusmentes közép-európai viszonyokat preferálja elsősorban.

Az egyoldalú euroatlantizmusnak. Magyarországnak a külpolitikai stratégiáját a geopolitikai realitásokra, vagyis a világban végbemenő fordulatra és saját múltjára, gyökereire építő természetes szövetségekre kell alapozni. A Jobbik éppen ezért a külpolitikai paradigmaváltás első lépéseként felülvizsgálná a rendszerváltás korát és az egyoldalú euroatlantista külpolitikát meghatározó hatályos szerződéseket. A nemzeti szuverenitásunkat, érdekeinket sértő gazdasági, kereskedelmi és politikai két-, illetve többoldalú szerződéseket újratárgyaljuk. A Jobbik ebbe a körbe sorolja az EU-val, a Nemzetközi Valutaalappal kötött szerződéseket, illetve a NATO-tagságunkból fakadó különböző, nemzeti érdekeink szempontjából nehezen értelmezhető nemzetközi katonai missziókban való magyar szerepvállalást.²⁵

És amit megoldunk

A magyar önrendelkezési törekvések sikerre vezetését. Külpolitikánkban törekszünk a határon túli magyarság autonómatörekvéseihez szövetségesek találására, hatékony és szoros együttműködések létrehozására, közös fellépésekre nemzetközi fórumokon.

A lengyel–magyar–horvát együttműködést. A regionális együttműködésként életre hívott Visegrádi Együttműködés az utóbbi évtizedben kiüresedett, tagjainak EU-csatlakozásával a szervezet sokat veszített korábbi lendületéből. Jelenleg egyik tagállam sem képes vezető szerepre szert tenni, új lendületet adni az együttműködésnek: Magyarország külpolitikai súlya és megítélése folyamatosan csökken, Csehország külön utas politikát folytat, Lengyelország pedig – mint uniós középhatalom – már inkább az EU-ban érvényesíti érdekeit. A Jobbik egy új lengyel–horvát–magyar tengely létrehozását tartja kívánatosnak, amely azon túl, hogy az uniós tárgyalásoknál közös fellépést tesz lehetővé a közös érdekek érvényesítésével, egy regionális együttműködés alapjait is jelentené. Az együttműködéshez fontos alapot jelent a három ország szoros és baráti kapcsolata a múltban. *Fontos, hogy az egyre inkább befelé forduló, nyugat-európai államok érdekei szerint működő EU keretein belül Magyarország olyan közép-európai szövetségeseket találjon, amelyekkel Trianon miatt nem terhelt a viszonyunk, és közös külpolitikát tudunk kialakítani a Balkán, a Baltikum, illetve a Kelet felé.* A regionális együttműködés több területen is indokolt: kelet-nyugat, illetve dél-észak irányú energiatranzit (gáz, kőolaj, elektromos áram), infrastrukturális beruházások (út, vasút) stb.²⁶

²⁵ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 83. oldal

²⁶ Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014, 83. oldal

Összegzés

A Jobbik külpolitikai állásfoglalásából egyértelműen kitűnik, hogy csupán az önrendelkezési jog biztosításáért folytat küzdelmet, a területi revízió megvalósítása nem szerepel sem a párt programjában sem a célkitűzései között. Szükségesnek tartom kiemelni azt a megállapítást, mely szerint a párt politikai irányváltása, „néppártosodása” következtében tulajdonképpen megszűnt nemzeti-nacionalista pártnak lenni. A „*területi revízióval*” kapcsolatos programja lényegében megegyezik a Fidesz-KDNP-ével, vagyis kimerül a teljes körű autonómia támogatásával a határon túli magyarok számára. A tényleges politikai hatalommal nem rendelkező kisebb nemzeti pártok (MIÉP, Magyar Hajnal) és a kommunista Munkáspárt felemelik a szavukat a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések, a NATO és az EU csatlakozás ellen, továbbá bírálják az MSZP, FIDESZ kormányokat nemzeti tragédiánkba történő belenyugvás miatt. Abban vitathatatlanul igazat kell adunk a területi revízió mellett kiálló, azt támogató kisebb pártoknak, hogy a nemzetközi jog számtalan lehetőséget biztosít a területi követelések érvényre juttatásában, az más kérdés, hogy a hatalmon lévő és a számottevő politikai támogatottsággal rendelkező pártok ezeket a lehetőségeket eltitkolják a lakosság előtt, vagy bűnös közömbösséggel tudomást sem vesznek róla. Ennek következtében ők is vétkesek a jelenleg is fennálló szégyenteljes helyzetért.

Autonómatörekvések és a kormány külpolitikája

Az önrendelkezési jog belső oldala az országon belüli társadalmi, politikai, gazdasági, kulturális berendezkedés megválasztásának jogát, azaz az autonómia lehetőségét jelenti. Az önrendelkezési elv lényege, hogy a népek szabadon kifejezett akaratát tiszteletben kell tartani. Az ENSZ Alapokmány 2625.(XXV.) sz. határozat alapján „egy szuverén és független állam létrehozása, szabad társulás vagy csatlakozás egy független államhoz, avagy egyéb, egy nép által szabadon elhatározott politikai berendezkedés útjára lépés a nép önrendelkezési jogának megvalósítási módjait jelentik. Ezután a határozat kimondja, hogy „*minden államnak kötelessége tartózkodni bármely intézkedéstől, amely megfosztja (...) a népeket önrendelkezési joguktól, szabadságuktól és függetlenségüktől. Az ilyen erőszakos intézkedésekre adott válaszuk és ellenállásuk során, önrendelkezési joguk gyakorlásakor, ezek a népek jogosultak az Egyesült Nemzetek Alapokmányának céljaival és elveivel összhangban segítséget kérni és kapni.*”

1918 : A Román Nemzeti Tanács egyoldalúan bejelenti Erdély csatlakozását a Román Királysághoz

Nemzetközi jogi szempontból érdekes megemlíteni Tőkés László tüntetésszervezését a román hatalom „eszélős” regionalizációs tervei ellen. Trianon óta a legvadabb román nacionalista tervnek nevezte Tőkés László az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke „keleti szomszédunk” régiósítási elképzeléseit, amellyel földarabolnák a Székelyföldet. A néppárti európai parlamenti képviselő kijelentette: miként 25 évvel ezelőtt, 1988. június 27-én a Ceaucescu-féle erdélyi falurombolási terv ellen több mint százezren tüntettek a budapesti Hősök terén, úgy most is szükség lehet arra, hogy Magyarországon és Erdély szerte tüntessenek a regionalizációs elképzelések ellen.

A volt királyhágó-melléki református püspök megemlítette, elvi síkon már szervezik a tüntetést arra az esetre, ha az Erdély közigazgatási rendszerét, hagyományos történelmi és földrajzi régióját mesterséges határokkal újrászabná a román hatalom. Tőkés szerint ma is ott tartunk, hogy egy „vértelen genocídium” miatt lehet szükség arra, hogy kimenjünk az utcára. Most azonban Erdély autonómiájáért és az ottani magyarság széles körű önrendelkezéséért kell kiállni- hangoztatta. Tőkés földidézte, azért hirdették meg idén az autonómia évét, hogy az erdélyi magyarság jogos önrendelkezési igényének nemzetközi támogatókat találjanak.²⁷

"Az autonómiát kell megteremteni a határon túliak számára"

A határon túli magyar közösségek 10-20 százalék közötti népességfogyása hosszú távon jelentkező probléma, amely jelzi, hogy ebben a kérdésben a magyar nemzetpolitikának stratégiai megoldásokban kell gondolkodnia – mondta Németh Zsolt, a Külügyminisztérium parlamenti államtitkára Répás Zsuzsannával, a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium nemzetpolitikáért felelős helyettes államtitkárával közösen tartott sajtótájékoztatóján. Répás Zsuzsanna ugyanitt arról beszélt, idén indítják el a Kárpát-medencei jogsegélyszolgálatot, melynek révén egy olyan hálót alakítanak ki a térségben, amely segíti a külhoni magyar állampolgárok és közösségek jogvédelmét és jogkiterjesztését.

Németh Zsolt a Magyar Állandó Értekezlet külügyi és jogi szakbizottságának ülését követő sajtótájékoztatón emlékeztetett, a közelmúltban elkészítették Magyarország külkapcsolati stratégiáját és az úgynevezett nemzetpolitikai stratégiai keretet, mely utóbbit tavaly novemberben elfogadott a Magyar Állandó Értekezlet (Máért) plenáris ülése. Kiemelte, az említett programok legfontosabb válasza a népességfogyás problémájára az intézményesítés. Nem ad hoc politikai alkukban kell gondolkodni, hanem a széles értelemben vett autonómiát kell megteremteni a határon túli magyarok számára – jelentette ki az államtitkár. Hangsúlyozta, ahhoz, hogy a határon túli magyar közösségek hosszú távon életképesek maradhassanak, meg kell teremteni számukra a magyar politikai, oktatási, nyelvhasználati alrendszereket. Az új magyar alaptörvény egyértelművé teszi, mi az az alkotmányos felelősség, amellyel az anyaország a határon túli magyarok irányába tartozik – folytatta Németh Zsolt, aki egyebek mellett ide sorolta az autonómiatörekvések támogatását. A magyar politika egyöntetűen támogatja azt, hogy a határon túli magyarok nemzeti alapon szervezzék meg önmagukat.

²⁷ Pilhál Tamás: Tüntetést szervezne Tőkés, Magyar Nemzet, (2013. június 27. szám)

A Máért külügyi és jogi szakbizottságának valamennyi résztvevője egyetért abban, hogy a nemzeti alapon szerveződő magyar kisebbségpolitikának van jövője a Kárpát-medencében – húzta alá a Külügyminisztérium parlamenti államtitkára. Bízunk abban, hogy a határon túli magyarok aktívak lesznek, részt vesznek a közelgő romániai, ukrainai és vajdasági választásokon ahol a nemzeti alapon szerveződő politikai erőket fogják kitüntetni bizalmukkal annak érdekében, hogy egy erős magyar érdekképviselő jöhessen létre a szomszédos országokban – tette hozzá Németh.²⁸

Beszélt arról is, hogy ebben az évben indítják el a Kárpát-medencei jogsegélyszolgálatot, melynek révén egy olyan hálót alakítanak ki a térségben, amely segíti a külföldi magyar állampolgárok és közösségek jogvédelmét és jogkiterjesztését. Elmondta, ebbe a munkába a külföldi magyar civil szervezeteket is bevonják. Azt szeretnék, ha minden magyar ember, bárhol is él a világban, érezné azt, hogyha őt magyar mivoltában valami sérelem éri, ne érezze azt, hogy egyedül van. Érezze, hogy mögötte áll a magyar állam és a magyar kormány támogatása, van kire számíthatnia - szögezte le. Hozzáfűzte, az Országgyűlés 50 millió forintos keretet szavazott meg erre a célra.

A magyar kormány külpolitikája lényegében a határon túli magyarok autonómiatörekvéseinek támogatására korlátozódik, vagyis semmiképp nem vállalja a konfrontációt a „kisantant” államokkal, ami pedig szükségképpen velejárója lenne a területi újrafelosztás tárgyalásának. A szocialista-liberális kormányok időszakában még az autonómiatörekvéseket sem támogatták, sőt azt hangsúlyozták, hogy a határon túli magyarok nem tartoznak az anyaországhoz, hiszen azok egy másik ország állampolgárai. Nemzetközi jogi szempontból értékelve ezt a megállapítást, már csak azért sem lehet helyénvaló, mivel ha Debrecen valamilyen esemény kapcsán Romániához csatolnák, akkor tulajdonképpen egyetlen debreceni magyar ember sem lenne többé „magyar”, hanem pusztán román állampolgár.²⁹

2004. december 5: a határon túli magyarok elárulásának napja

²⁸ forrás: www.fidesz.hu/autonomiatorekvesek

²⁹ forrás: www.fidesz.hu/autonomiatorekvesek

III. Fejezet

A magyar-ukrán alapszerződés

1993. május 11-én hosszas vita után a parlament megerősíti a „jó szomszédság és az együttműködés alapjairól” 1991. december 6-án Kijevben aláírt magyar-ukrán „alapszerződést”. A szerződés leszögezi: a két állam közötti határt mindkét fél megváltoztathatatatlannak tekinti, nincs és a jövőben sem lesz egymással szemben területi követelésük. (2. cikkely) Ugyanakkor kimondja, hogy meg kell teremteni a szükséges feltételeket a nemzeti kisebbségek kulturális, nyelvi és vallási identitása kölcsönös védelmének biztosítására (17. cikkely). A szerződés parlamenti - és parlamenten kívüli - vitájában élesen mutatkoztak meg a kormánykoalíció legnagyobb pártján belüli ellentétek. A 2. cikkelyt több MDF-es, illetve független képviselő a kárpátaljai magyar kisebbség és általában a magyar nemzeti érdekek elárulásának minősítette. A megállapodást elsősorban az ellenzéki MSZP képviselői vették védelmükbe. A 405 képviselőből 279 vett részt a szavazáson, 223 szavazott igennel, 39 nemmel, 17 tartózkodott. A legtöbb nemmel szavazó (25) és tartózkodó (10) éppen a legnagyobb kormányzó párt, az MDF-frakció tagja volt.³⁰

Antall József álláspontja: „1991. december 6-án írtam alá a magyar-ukrán alapszerződést és az Országgyűlés csak másfél évvel később erősítette meg. Az elfogadásról folyó vita hónapokig tartott, a legtöbb támadást saját táboromból, a nemzeti oldalról kaptam. Kifogásolták a szerződés határookra vonatkozó, valamint a nemzeti kisebbségről, nevezetesen a magyar kisebbségről szóló részét.”

„Nehezen értették meg azt a jogos ukrán igényt, hogy a határokról azért kell külön megállapodni, mert az 1947-es párizsi békeszerződés a Magyarország és a Szovjetunió közötti határvonalról rendelkezik, hiszen akkor Ukrajna, mint szuverén ország nem létezett. Ezért, felvetéseikkel ellentétben a magyar-ukrán szerződésnek ez a passzusa nem lehetett precedens értékű egyetlen más szomszéd országgal folytatott tárgyaláson sem. Ennek a formulának az alkalmazása más országok tekintetében nem kötelezhet bennünket. Azt is kifejezésre jutattam, hogy sértőnek tekintjük más ország részéről két békeszerződés és számos más nemzetközi szerződés aláírása után, hogy nekünk a határok változatlanságára vonatkozóan külön bizonygató nyilatkozatokat és szerződéseket kell eszközölnünk.”³¹

Ukrajna 1991 és 1992 során a területi követeléseket kizáró szerződéseket megkötötte azokkal a szomszédaival (így Magyarországgal is), amelyekkel nem volt békeszerződése.

„Ami a magyar kisebbség kérdését illeti, valóban úgy volt, hogy az ukrán kormány képviselői eleinte nem ismerték el, nem fogadták el, hogy magyar nemzetiségről beszélünk. Az első találkozásnál újdonság volt számukra a mi szemléletünk. Később saját maguk mondták el, hogy ők is évszázadokon keresztül küzdöttek identitásproblémákkal, az ukrán nyelv használatának lehetetlenségével, majd pedig az asszimilációs folyamat megindulásával.

³⁰ Glatz Ferenc: A magyarok krónikája, Alexandra és Helikon Könyvkiadó, Debrecen, 2006, 800. oldal

³¹ Marinovich Endre: 1315 nap Antall József naplója, Éghajlat Könyvkiadó Kft., Budapest, 2003, 98. oldal

Ma már mélyen megértik a mi problémáinkat a magyar kisebbség kérdésében, mert visszagondolnak az ukrán nép alávetettségére.”

A kelet-közép-európai régió nemzetiségi gondjai speciális jellegűek. Itt a fő problémát az jelenti, hogy az államhatárok nem fedik a nemzeti, nemzetiségi határokat, és ennek következtében az egyik nemzet átnyúlik a másik állam területére. Ebben a régióban nemzetállamok létrehozása semmiképpen sem valósítható meg a lakosság igen nagy tömegeinek megmozgatása, az emberi és kisebbségi jogok súlyos megsértése nélkül.

Aki ezt nem veszi figyelembe, az az etnikai „tisztogatás” útjára léphet. Az ukránok megértették és elfogadták a személyi jogú autonómiát, a kulturális autonómiát, és tudomásul vették a magyarság önkormányzati autonómia törekvéseit is. Jóváhagyták továbbá hogy külön magyar tanfelügyelőséget állítsanak fel Kárpátalján, közös tankönyveket készítsenek továbbá hogy magyar tankönyveket is használhassanak a kárpátaljai magyar iskolákban. – jegyezte meg Antall József³²

A magyar-ukrán alapszerződés megkötése

A magyar-szlovák alapszerződés

A magyar kormányok külpolitikájának tartós vezérével az európai integráció mellett a határokon túli magyar kisebbségek ügyének támogatása és a szomszédokkal való jó viszony kialakítása. Szlovákia és Románia korlátozta a nagyszámú magyarság mozgásterét, ezért ezen államokkal igen nehéz volt megállapodni. A magyar-szlovák alapszerződést végül 1995. március 19-én írták alá, (jelentős francia támogatás mellett) Párizsban, amely szerény előrelépést jelentett a kisebbségi kérdésben, ugyanakkor „segítették” Magyarország európai uniós csatlakozásának ügyét és támogatónak szereztek a kisebbségi ügynek.

Horn Gyula állásfoglalása: „A szlovák külügyi vonal vezetőiből álló tárgyaló küldöttség néha arcátlanul viselkedett. Több nehéz és érzékeny kérdésben, főként a kisebbségi ügyekben a hosszadalmas és keserves egyeztetés rögzített megállapodásait is utóbb felrúgta, visszavonta az egyetértését. Nagyon lassan haladtunk előre, mert hosszú viták zajlottak. A szlovák külügyminiszter állandóan beleszólt, mindent kifogásolt, nyilvánvalóan arra játszott, hogy megakadályozza a megegyezést...”

³² Marinovich i.m., 99. oldal

Végre pontot tettünk a vitás kérdésekre, megegyeztünk, s nyugodt szívvel állítom, hogy az alapszerződés szövege ma is kiállja az idő próbáját. Rögtönzött sajtókonferencián, az újságírók gyűréjében ismertettük a dokumentum fontosabb megállapításait s a jó viszonyt szolgáló további szándékainkat. 1995. március 19-én Párizsban, a Matignon palota dísztermében, Balladur francia miniszterelnök jelenlétében írtuk alá az alapszerződést. Köszöntőmben hangsúlyoztam, hogy saját elhatározásunkból, s nem a nagyhatalmak diktátuma nyomán állapodtunk meg. Hazaérkezésem után beszédben tájékoztattam a parlamentet, hangsúlyozva: „Európa velünk van.”

Volt azonban olyan ellenzéki szónok, aki hazaárulásnak minősítette az alapszerződés megkötését. A magyar-szlovák alapszerződés párizsi aláírását követően egyre több olyan vélemény is újrafogalmazódott, mint a szlovákiai Együttélés nevű mozgalmának elnökéé, aki szerint a szerződés egy elkapkodott, hiányos dokumentum, ami gyakorlatilag semmit sem javít a szlovákiai kisebbségi magyarok helyzetén.³³

A magyar-román alapszerződés

Az egyezmény megkötését megelőzően Románia vonakodott elfogadni a kollektív kisebbségi jogok elvét. Éppen ezért folyt vita az Európa Tanács - erős magyar közreműködéssel létrejött - 1993. évi 1201. számú „ajánlásának” elfogadásáról és értelmezéséről. Végül Románia is elismerte Szlovákiához hasonlóan a kollektív kisebbségi jogokat, elfogadta, hogy a kisebbségi kérdés nem kizárólag egy állam belügye, de a kollektív jogok értelmezését magának tartotta fenn. A magyar-román alapszerződést 1996. szeptember 16-án kötötték meg Temesvárott.

Horn Gyula állásfoglalása: „Az erdélyi történelmi egyházak vezetői több elítélő nyilatkozatot tettek közzé. Tőkés László nyílt levelet intézett hozzám tiltakozásul, amelyet a hazai ellenzék újabb támadásokhoz használt fel. Nem engedtem, konokul kitartottam álláspontunk mellett. Magyarország első ízben van olyan helyzetben, hogy nemzeti érdekei teljes összhangba kerültek a nemzetközi közösséggel a történelmi megbékélés, a vitás kérdések európai módon való rendezése, a viszályok kiiktatása terén. Ne ismételtessük meg a társadalommal a történelmi leckét! Az alapszerződésben meg tudtunk állapodni a nemzeti kisebbségek jogai európai normáknak megfelelő biztosításáról. Az alapszerződés megkötése segíti a két ország euroatlanti felzárkózását...”³⁴

A parlamenti vitanap után először Pápán az ellenzékiek, majd a Parlament előtt „Jajkiáltás az elszakított nemzetrészekért” jelszóval a Bocskai Szövetség rendezett többbezres nagygyűlést. Ott még olyasmit is skandáltak, hogy „Akasztófára Hornnal!” - ha aláírom az alapszerződést. 1996. szeptember 16-án Nicolae Vacaroiu kormányfő és én sok vendég jelenlétében aláírtuk a magyar-román alapszerződést.³⁵

Itt és most megteremtettük egy sokéves, bizalmatlansággal, feszültségekkel és viszályokkal terhes korszak lezárásának lehetőségét... Az első olyan átfogó megállapodást írtuk alá, amely kifejezi, hogy Magyarország és Románia kapcsolataikat a történelmi megbékélés, a kölcsönös tolerancia és az együttműködés szerződéses alapjaira helyezik... Zárjuk le a kölcsönös sérelmek korszakát. Fogadjuk meg, soha többé nem engedjük meg, hogy bárki megalázza, megsértse a magyar és román nemzet méltóságát, emberi jogait.

³³ Horn i.m.: 295-296. oldal

³⁴ Horn Gyula: Azok a kilencvenes évek..., Kossuth Kiadó, Budapest, 1999, 420. oldal

³⁵ Horn Gyula: Azok a kilencvenes évek..., Kossuth Kiadó, Budapest, 1999, 420-421. oldal

Budapestre érkezve kezembe nyomták a „Politikai pártok és szervezetek nyilatkozata” című tiltakozást, Pécsen pedig az aláírás időpontjában a MIÉP szervezett tüntetést. Az alapszerződés kapcsán visszatérően azzal is megvádoltak bennünket, hogy hajbókolunk a nyugati államok előtt. Sőt, ugyanúgy viselkedünk, mint azelőtt, amikor „vakon kiszolgáltuk Moszkvát”. Mi a nemzeti érdekek keretében az Európa Tanács, a NATO, az Európai Unió, vagyis a nemzetközi demokratikus közösségek elvárásait vettük figyelembe.”³⁶

A három alapszerződés közös vonása, hogy azt 10 éves időszakra kötötték, és azt amennyiben egyik fél sem mondja fel írásban legalább 1 évvel az adott érvényességi idő letelte előtt a szerződések érvényessége mindig meghosszabbodik a következő 5 éves időszakra. A rendszerváltáskor megkötött alapszerződéseket fel kell mondani, hiszen ez a lépés elengedhetetlen a területi revízió megvalósításához.

Összegzés

A román-magyar alapszerződést a nemzetközi jog szempontjából értékelve megállapíthatjuk, hogy az csupán az önrendelkezési jog belső oldalának részleges megvalósítását biztosítja, a mindenre kiterjedő autonómiát nem. A szlovák-magyar és az ukrán-magyar alapszerződéshez hasonlóan lemondott a területi újrafelosztásról és inkább szolgálta Románia érdekeit Magyarországgal szemben. Ezen nemzetközi szerződések mindegyike egy-egy szög a területi revízió koporsójába. Érdekességgént érdemes megemlíteni, hogy az ENSZ Alapokmányának 107.cikke értelmében az „ellenséges” államokkal, azaz a második világháború vesztes államaival szemben jogszerűen alkalmazható fegyveres erőszak. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy Románia bármikor fegyverest támadást intézhetne Magyarország ellen és az ENSZ Alapokmány ezen cikkére való hivatkozással cselekménye jogszerűnek minősülne. Fontosnak tartom kiemelni azt a tényt, hogy ezen alapszerződések megkötése „elvárása” volt a NATO csatlakozásnak.

IV. Fejezet

A területi revízió megvalósulásának békés eszközei

Magyarország az első- és második világháborút követően erőteljes nyomásgyakorlás, kényszer hatása alatt kötötte meg a trianoni- és párizsi békediktátumokat. Jogosan hozhatnák fel érvként a környező államok, hogy Magyarország a rendszerváltás óta független, szuverén állam, mégse kezdeményezte a területi revíziót, hanem a területekről lemondó alapszerződések sorozatát kötötte. Ugyanakkor szükségesnek tartom kiemelni azt a tényt, hogy ezen alapszerződéseket az Antall- és Horn kormányok a társadalommal történő egyeztetés nélkül kötötték meg és jelentős tiltakozást, ellenérzést váltott ki az emberekből. Ráadásul az MDF-en belül is számottevő ellenállást váltott ki.

³⁶ Horn i.m.: 422. oldal

A revízió során alkalmazható területváltozási jogcímek:

1, népszavazás

A népszavazás területszerzési jogcímként igen igazságos lenne, hiszen a lakosság döntésétől teszi függővé a terület sorsát. Ugyanakkor a gyakorlatban a végeredményt eleve determinálhatja, hogy mekkora területet bocsátanak népszavazásra, s azon belül figyelembe veszik-e a területen belüli, területileg markánsan elkülönülő válaszokat, amelyek rendszerint kötődnek az etnikai háttérhez. A népszavazás abban az esetben jelent népakaratot, ha titkos, szabad választások szokásos garanciáival biztosítják a népszavazás tisztaságát. A trianoni békeszerződésben Ausztriának szánt Sopron és környéke végleges hovatartozását az 1921. október 13-i velencei osztrák-magyar megállapodás a Nemzetek Szövetsége Tanácsának döntésétől tette függővé, amelyet azonban a lakosság akaratnyilvánítására kellett alapítani.³⁷

„nem Magyarország régi területeivel szemben fennálló történelmi jogából indulunk ki – nem mintha ezt a jogot kétesnek tartanánk... -, mi az érdekelt népek jogaihoz ragaszkodunk, amikor népszavazást követelünk... kijelentettük, hogy előre alávetjük magunkat az érdekelt népek szabad akaratnyilvánításának. (gróf Apponyi Albert)

2, cessio

Szerződéses úton történő területváltozást jelent, jogszerű és létező eszköz. Napjainkban a leggyakrabban előforduló területváltozási jogcím, melyről akkor beszélünk, ha két állam között szerződéssel változik meg az államhatár. A területváltozást kimondó szerződés lehet békeszerződés, adásvétel, vagy éppen ajándékozás.

Magyarország számára az adásvétel jelentené a legkézenfekvőbb megoldást, még abban az esetben is, ha ez nem minden ország esetében lenne eredményes. Elsősorban a költségvetési hiányban szenvedő, az adott területhez kevésbé ragaszkodó állammal (például Kárpátalja esetében Ukrajnával) célszerű adásvételi szerződést kötni.³⁸

Álláspontom szerint a területvásárlás anyagi hátterét a Revíziós Alap fedezné, amely az állampolgárok adományaiból, amennyiben ez nem lenne elegendő, kötelezően előírt új adónem bevezetéséből, esetleg kiegészítésképpen hitel felvételéből kerülne finanszírozásra.

3, avulsio

Határfolyó változásával történő területváltozást jelent, jogszerű és létező eszköz, amely gyakran cessio útján valósul meg. Amennyiben két ország között a határt egy folyó alkotja, és a határfolyó medre megváltozik, ez maga után vonja az államhatár változását is. Magyarország esetében ez azt jelentené, hogy a Dráva illetve a Duna medrének megváltozásával hazánk előnyére vagy hátrányára megváltozna az államhatár is.³⁹

³⁷ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 214. oldal

³⁸ Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 84. oldal

³⁹ Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 84. oldal

4, adjudicatio

A választottbírói döntés tulajdonképpen egy mögöttes szerződésen alapul, amelyben a választottbíróként eljáró személyt vagy személyeket felkérlik a területi vita ügyében való döntésre, de a választottbírói szerződést (kompromisszumot) megkötő felek nem látják előre a végső döntést, és bizonyos korlátok (a felhasználható jogforrások, a vitatott terület pontos meghatározása stb.) között szabad kezet adnak a választottbíróknak. Ezért a területszerzés jogcíme maga a választottbírói döntés, nem pedig kompromisszum. Az első (1938) és a második (1940) bécsi döntés, amely Magyarországnak felvidéki és észak-erdélyi területeket juttatott vissza választottbírói döntés volt. Törökország, Kína, Oroszország, Japán elnökletével szintén létre lehetne hozni választottbírói döntést, amely eldöntene Erdély, Felvidék stb. hovatartozásának kérdését. Annak sincs akadálya, hogy kisebb állam (például Azerbajdzsán) elnökletével történjen a döntés. Lényeges hangsúlyoznom, hogy a választottbírói döntéshez fordulás csak abban az esetben alkalmazható, hogyha a másik érintett állam is hozzájárulását adja ehhez, illetve alárendeli magát a bíróság döntésének.⁴⁰

5, fúziós területegyesítés

Voltaképpen két állam egyesülését jelenti, ám ha nem új állam jön létre, hanem az egyik beolvad a másikba, akkor végső soron az egyik területe növekszik meg. Amennyiben Székelyföld kinyilvánítaná függetlenségét Romániától és egyesülne Magyarországgal, akkor létrejöhetne akár egy Hunnia vagy egy Székely-Magyarország elnevezésű új állam is. Elméletileg az sem kizárt, hogy az előbbi eset a környező országok magyarlakta területein egyszerre következzen be egy szervezett akció keretében, ezáltal az elszakított területek egyes részei egyszerre kerülnének vissza, ami egyben egy új állam kialakulását is eredményezné. Ebben az esetben ezt az államot a Hungaria Egyesült Földek elnevezéssel illethetnénk.

A területi revízió megvalósításának háborús eszközei

A revízió során alkalmazható területváltozási jogcímek:

1, annexio

Ebben az esetben olyan területszerzésről beszélünk, amikor az azt „elszenvedő” állam államisága bár megkisebbedett területen, de fennmarad. Az annexio és a debellatio a szó szoros értelmében véve fegyveres erőszakkal (és csak azzal) megvalósított területszerzés. 1939-ben Kárpátalja, 1941-ben a Muraköz és a Délvidék került a magyar haderő bevonulása révén vissza Magyarországhoz: ez végső soron - formális szempontból annexio volt, bár a magyar kormány mindkét esetben az adott állam megszűnésére is hivatkozott. A kárpátaljai akciót Anglia és Franciaország hallgatólagosan elismerte (a francia külügyminiszter még gratulált is), azonban a Jugoszlávia elleni háborúba való bekapcsolódás a korábbi angol álláspont megváltozásához vezetett.

⁴⁰ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 211. oldal

Az annexio kapcsán Magyarország katonai erővel (beleértve a Magyarországgal szövetséges katonai erőket is) visszafoglalhatná a színmagyar területeket.⁴¹

2, debellatio

A debellatio az annexio „szélsőséges” esete, mely az állam teljes területének megszerzését és ezáltal az önálló államiság megszüntetését is jelenti. Amennyiben Magyarország rendelkezne megfelelő katonai erővel, és katonai hadműveleteihez számottevő szövetséges támogatást is szerezne, a történelmi Magyarország teljes területét visszaszerezhetné. Debellationak minősülne Horvátországnak a magyar Szent Korona országaihoz történő visszacsatolása.⁴²

A társadalom erkölcsi felelőssége

A környező „kis-antant” államok olyan területeket bitorolnak, amelyek a magyarság gazdasági-kulturális örökségét képezik. Sajnos sokan vannak ma is, akik románoknak nevezik erdélyi magyar testvéreinket, vagy egyszerűen egy „régen volt felejtjük el” felkiáltással intézik el a dolgot. Hasonlóan becstelen magatartásnak tekinthető a társadalom számlájára felróható „bűnös közömbösség” is, a tömegtüntetések, tiltakozások elmaradása, végső soron a polgári engedetlenség hiánya is, amennyiben a hatalmon lévő kormányok semmit nem tesznek a jelenlegi helyzet megváltoztatására.

A történelmi tapasztalatokból kiindulva, fontos célnak tartom, hogy a területi revízió megvalósítása esetén a hozzánk került nemzetiségek hűségesek legyenek a magyar államhoz. Ezt a célt az oktatásban lehet a legeredményesebben elérni. Álláspontom szerint a történelmi sorsközösség, az összetartozás hangsúlyozásával lehetne elérni, nagy hangsúlyt helyezni például Hunyadi János felszabadító hadjárataira az oszmán-török rabiga ellen, amelyben magyarok szerbek, románok együtt küzdöttek a keresztény Európáért. Az autonómia biztosítása kérdésében úgy foglalkoznék állást, hogy az csak olyan mértékben biztosítható a nemzetiségeknek, amennyiben nem ellentétes a magyar állam érdekeivel és nem idézi elő az állam bomlását.

⁴¹ Kovács Péter, Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 211. oldal

⁴² Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 83. oldal

Az egyházak felelőssége a területi revízió megvalósításáért

Prohászka Ottokár és hitvallása

A történelmi egyházak állásfoglalása, valamint a területi revízió szorgalmazása a múltban eltérő volt a jelenhez képest. Amíg a Horthy-korszakban a keresztény nemzeti ideológia volt meghatározó, addig a mai egyházaknál egyfajta „*internacionalista, globális keresztény*” áramlat vált meghatározóvá. A kettő közti legnagyobb különbség, hogy a keresztény nemzeti ideológia melynek fő teoretikusa Prohászka Ottokár volt, a Szent Korona Országainak egységét, a történelmi Magyarország helyreállítását valamint a revízió megvalósítását hirdette. Az istentiszteletek is ilyen szellemiségben zajlottak, a híveket tiltakozásra, a történelmi igazságtalanság elleni küzdelemre szólította fel a prédikátor.

Addig az internacionalista, globális keresztény szemléletet a hétköznapias érzelmek (lelki kiegyensúlyozottság, békesség, szeretet) és az elvilágiasodás elleni küzdelem jellemzi. Ezen áramlat képviselői elvetik a területi revízió megvalósítását, nem hirdetik a Szent Korona Országainak egységét, nem szólítják fel a híveket tiltakozásra, nem szerveznek felvonulásokat. Ebből a szempontból a román egyház sokkal hazafiasabbnak tekinthető a magyarnál, hiszen az istentiszteleteken a pápa Erdély Romániához csatolásának fontosságát hirdeti. Sajnos a református, valamint a többi keresztény egyháznál is küzdelmet vív egymással az internacionalista, globális és a nemzeti szemlélet. Összefoglalóan megállapíthatjuk, hogy a „*bűnös közömbösség*” helyett az aktív nemzetszeretetnek kellene megnyilvánulnia, amely a gyászmisék szervezésében, tiltakozások megnyilvánulásában végső soron pedig a polgári engedetlenség intézményével valósulhatna meg. A történelmi egyházaknak számottevő a szerepük és a felelősségük a területi revízió megvalósításáért, a hívek lelkiismeretének felébresztése, nevelése, az isteni igazságosság helyreállítása egyházi feladatnak számít. Álláspontom szerint, a revízió megvalósítása nem csak politikai, hanem vallási kérdés is, hiszen a Szent Korona Országainak egy államban kell egyesülnie, mivel „*amit Isten egybeköt, ember szét nem választhat*”. Róma egy birodalmat épített a mitológikus történelemtanításra. Hétszáz éves történelemből négyszáz évet nem a száraz adatok tesznek ki, hanem mitológia, példázat, erkölcsi tanulság, hősiesség, önfeláldozás, példaadás a jövőnek. Ezekre egy kis köztársaság világbirodalmat tudott felépíteni.

A trianoni és a párizsi békeszerződések felülvizsgálatának kérdése

A hadiállapotot nemzetközi jogi szempontból a békeszerződés szünteti meg, melyet a legyőzött állam kényszer hatására fogad el – ennek ellenére nemzetközi jogi szempontból a békeszerződések nem tekinthetők semmisnek, hiszen a nemzetközi jog álláspontja szerint a háborúzó felet terhelő jogos szankciónak minősülnek. A békeszerződések feltételeit mindig a győztes államok határozzák meg. A békeszerződések a katonai-leszerelési előírásokon túlmenően mind az államhatárokra, mind pedig a vesztes államok által fizetendő jóvátételre vonatkozóan tartalmaznak rendelkezéseket. A nemzetközi jog álláspontjából kitűnik, hogy *a magyar békediktátumok felülvizsgálatára mármint a szerződések szövegét illetően nincs lehetőség*. Értelmetlen és felesleges lenne a jogszabályok szövegeit boncolgatni, hogy mely szövegrészek sértik a nemzetközi jog ius cogensit és emiatt miért is lenne érvénytelen a szerződés. Amennyiben Magyarország megfelelő nemzetközi támogatottsággal és katonai erővel rendelkezne, a következőket tehetné: a trianoni illetve a *párizsi békeszerződést a magyar jogszabálytárból törölhetné*, magát a *békeszerződést pedig felmondhatná*. Így az egykori „*kisantant*” államok és Magyarország között beállna a hadiállapot, azonban egy hazánkkal szövetséges, nagyhatalmakat is tömörítő nemzetközi szervezet (nevezhetnénk pl. Turul Szövetségnek) ellensúlyozhatná a „*kisantant*” és szövetségeseinek erejét. Természetesen ehhez ki kellene lépünk a NATO-ból és az Európai Unióból. Ez a lépés kezdetben negatív következményekkel járna, többek között a forint árfolyamának jelentős gyengülése az euróval szemben azonban hosszú távon, nevezetesen az elvesztett területek ásványkincseivel, gyárak stb. megszerzésével továbbá az orosz szövetségi rendszerbe kerüléssel orvosolhatóak lennének a kilépéssel járó hátrányok.

A Turul Szövetség

A Turul Szövetség, mint nemzetközi szervezet egy olyan gazdasági és katonai együttműködésen alapulna, mint amilyen a KGST és a Varsói Szerződés volt. A Turul Szövetség többek között a magyar mezőgazdaság és élelmiszeripar felvevőpiaca lenne, nagy mennyiségű ásványvíz és gabonaexportot jelentene, melynek következtében a gazdasági mutatók jelentősen javulnának. A K+F iparágak, a gyógyszerkutatás és fejlesztés, a hadiipar, a mezőgazdaság és élelmiszeripar valamint a könnyű és nehézipar országok közötti koordinációján alapulna a szervezet. *Magyarország és a Turul Szövetség hadi kiadásainak meghatározó részét a részes államok állampolgáira háruló kötelezően előírt hadikölcsönjegyzés biztosítaná, amelynek nagysága vagyoni census alapján kerülne meghatározásra és melynek fizetése a háborús készülődés és a háború időtartama alatt folyamatos lenne.* A hadigazdálkodás a munkanélküliség felszámolását jelentené.

Oroszország sokat nyerhetne a Turul Szövetséghez történő csatlakozáshoz. Nevezetesen lenne egy kelet-közép európai védőbástyája az Európai Unióval és az Egyesült Államokkal szemben. Radar- és rakétaállomások telepítésével megfigyelhetné a NATO katonai hadműveleteit, továbbá háború esetén egy esetleges invázió kiindulópontja is lehetne Magyarország. Oroszország érdekében állna egy olyan szövetséges, erős, kelet-közép európai állam, amely az ő szövetségi rendszerébe tartozna itt a NATO szövetségeseinek „szívében”.

„Hazánk felemelkedésének záloga az, hogy hivatalosan felvállaljuk-e a hun rokonság tényét a nagyvilág számára. A hatalmas keleti nagyhatalmak, így Kína, Kazahsztán, Törökország, Japán stb. úgy tekintenek ránk, mint a legnyugatibb hun testvérnépre, és szeretnék gazdaságunkat, valamint hazánkat felvirágoztatni. A hun rokonság ráadásul nem egy felkapott elmélet a sok közül, hanem történeti hagyományuk jól dokumentálható része. Az utóbbi évtizedekben nagyon sok olyan régészeti, történeti, néprajzi, népzenei, antropológiai stb. adat került elő, amelyek egyértelműen igazolják: krónikáink pontosan örökítették meg a hun múltat, és mi igenis a hunok utódai vagyunk” (Obrusánszky Borbála)⁴³

A Turul Szövetség, mint „nemzetközi szervezet” létrehozásának a gondolata már a XIX. század második felében a török népek között szinte egyszerre több helyen is megfogalmazódott. A „turáni népek” egyesítésének a gondolata, nem egy modern ideológia volt, hanem gyökerei az ősi, szkíta-hun időkig nyúlnak vissza, amikor a nagy szkíta és hun királyok alkalmazták az egység tanítását és az íjlesztő népek egyesítésének gondolatát. Ezen turáni népeknek az alapelvei a következők voltak: 1. szabad vallásgyakorlás, 2. egyenlőség biztosítása minden turáni népnek, 3. gazdasági együttműködés, 4. közös fellépés az ellenfelekkel szemben⁴⁴

A Turul Szövetség létrehozásához legalább három állam részvétele szükséges, hiszen nemzetközi szervezetet csak multilaterális szerződéssel lehet létrehozni. A szervezet önálló jogalany, azaz a tagállamokétól eltérő, saját, önálló jogalanyisággal rendelkezik.

Az önálló jogalanyiség egyrészt magánjogi jogalanyiség, másrészt pedig közjogi jogalanyiség, ideértve ennek belső jogi vetületeit, mindenekelőtt azt, hogy a szervezet a székhely területén diplomáciai jellegű mentességeket élvez, és nemzetközi jogi vetületeit is. Utóbbi azt jelenti, hogy a szervezet a saját nevében tud nemzetközi jogi természetű jogokat és kötelezettségeket vállalni, s nem az államok egyenkénti vagy éppen egyetemleges kötelezettsége jön létre.

⁴³ Obrusánszky Borbála: A hun-magyar rokonság, őstörténeti melléklet, Barikád, 5. évfolyam, 27. szám, 2. oldal

⁴⁴ Obrusánszky Borbála: A turáni eszme kialakulása, őstörténeti melléklet, Barikád, 4. évfolyam 29. szám, 3. oldal

A Turul Szövetséghez való csatlakozás feltételeit a szervezet alapokmánya fogja meghatározni, azonban minden csatlakozó államnak támogatnia kell a magyar revíziós törekvéseket. A Turul Szövetség alapító okiratához fenntartás nem tehető. E nemzetközi szervezet is rendelkezne egy plenáris, azaz az összes tagállam részvételével működő szervvel (melyet nevezhetnénk Turul Nagytanácsnak), egy szűkebb körű operatív szervvel (pl. Turul Kistanács), egy adminisztratív funkciókat betöltő szervvel (pl. Turul Titkárság) továbbá egyéb szervekkel (pl. Turul Vére Katonai Bizottság, Turul Bosszúja Büntetőbíróság, Turul Gazdasági Tanács stb.). A plenáris szerv nélkül elképzelhetetlen a tagállami akarat egyenrangú kinyilvánítása, ugyanakkor a napi ügyintézés hatékonyságát akadályozná, ha minden kérdést nagy létszámú testületekben kellene megvitatni, ezért van szükség a folyamatos ülésezés és a gyors döntéshozatal érdekében szűkebb körű operatív szervekre. A titkárság a szervezet mindennapi működését biztosítja, illetőleg végrehajtja a nemzetközi szervezet szerveinek döntéseit. Az egyéb szervek feladat és hatásköreit a nemzetközi szervezet létesítő okirata tartalmazza. A Turul Szövetség szerveinek túlnyomó része kollektív vagy testületi intézmény lenne, amelyben az államok egymást segítik és ellenőrzik. Lenne azonban személyes intézménye is: a szervezet élén a Turul Birodalmi Vezér állna, akit persze sok száz funkcionárius segítene, komoly önálló jogosítványai lennének a szervezet alapokmánya vagy éppen határozatai alapján. A kollektív intézmények az egyenlő képviselő elvén alapulnának (egy-egy hely és egy-egy szavazat). A nemzetközi szervezet rendelkezne állandó és bizonyos konkrét ügycsoportokra létrehozott (pl. magyar revíziós törekvések vagy Azerbajdzsán esetén Hegyi –Karabah visszaszerzése) ad hoc szervekkel is.

A Turul Szövetség szervei a szavazás módját illetően hozhatnak egyszerű többséggel vagy minősített többséggel elfogadott döntéseket is. A szavazással meghozott normát illetően lennének jogilag kötelező és ajánlásértékű normák is. Személyes intézmény esetében a Turul Birodalmi Vezért a tagállamok közössége felruházhatná a kötelező érvényű döntések meghozatalának jogával. A szervezet költségvetése épülhet állami tagdíjfizetésre és a saját bevételekre. A tagdíjfizetés előnye a szervezetek részéről garantált költségvetési háttér, a kormányok ugyanakkor így ellenőrzésük alatt is tudják tartani a szervezeteket. A saját bevétel ezzel szemben pénzügyi autonómiát ad, feltéve, hogy e bevételek volumene adekvát a kiadásokéval. A tagdíjak esetében rendszerint figyelembe veszik az államok gazdasági teljesítőképességét, valamint egyéb tényezőket: a székhelyállam rendszerint mindig többet fizet, már csak azért is, mert anyagilag nem csekély mértékbe profitál a szervezet tevékenységéből.⁴⁵ A tagdíjfizetésnek fontos eleme a kvóta, azaz a konkrét állami hozzájárulás, amelynek mértéke rendszerint bizonyos logikai és számtani szabályokat követve a tagfelvétel előkészítése során tisztázódik. Amennyiben, ennek a szervezetnek a székhelye Budapesten vagy Debrecenben lenne, ez óriási bevételt jelentene a városnak és az országnak is. A szervezet tisztviselőinek, ügynökeinek, szakértőinek honoráriumából és költségterítéseiből a székhelyen lévő szállodák, éttermek, boltok és maga a székhelyállam a fogyasztási és egyéb adóformák révén jelentős mértékben részesül.⁴⁶

⁴⁵ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 306. oldal

⁴⁶ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 306. oldal

A Turul Szövetség szervezeti rendszere

Szerv megnevezése:	Feladata, hatásköre:	Jogállása, státusza	Határozatai:	Döntéshozatal:
<i>Turul Nagytanács</i>	nagy volumenű döntéshozatal	időszakosan ülésező, állandó szerv	kötelező erővel bíró, autonormatív	minősített többséggel
<i>Turul Kistanács</i>	kisebb jelentőségű kérdések	folyamatosan ülésező, állandó szerv	ajánlás jellegű, heteronormatív	egyszerű többséggel
<i>Turul Titkárság</i>	adminisztratív teendők, költségvetés	folyamatosan működő, állandó szerv	kötelező erővel bíró, autonormatív	-----
<i>Turul Vére Katonai Bizottság</i>	katonai hadműveletek előkészítése, végrehajtása	időszakosan működő, állandó szerv	kötelező erővel bíró, autonormatív	minősített többséggel
<i>Turul Bosszúja Büntetőbíróság</i>	Büntetőügyek	időszakosan működő, állandó szerv	kötelező erővel bíró, autonormatív	minősített többséggel
<i>Turul Gazdasági Tanács</i>	gazdasági együttműködés, koordináció	folyamatosan ülésező, állandó szerv	ajánlás jellegű, heteronormatív	egyszerű többséggel
<i>Turul Revíziós Liga</i>	elvesztett területek visszaszerzése	ad hoc szerv. konkrét ügyekre vonatkozóan, pl. magyar revízió	kötelező erővel bíró, autonormatív	minősített többséggel
<i>Turul Birodalmi Vezér</i>	szervezet életére vonatkozó döntések	állandó státusz	kötelező erővel bíró, autonormatív	-----
<i>Turul Örökségvédelemi Hivatal</i>	örökség és műemlékvédelem	állandóan működő szerv	ajánlás jellegű, heteronormatív	egyszerű többséggel

A Turul Szövetség rendelkezne állandó, közös nemzetközi hadsereggel, amelyet a részes államok haderejéből toboroznának. A gazdasági és katonai nagyhatalom államnak nagyobb hadi állományt kell a közös hadsereg rendelkezésére bocsátania, mint a szerényebb gazdasággal és katonai erővel rendelkező államoknak. A kulturális különbségeket úgy lehetne feloldani, hogy a közös hadsereget hadseregcsoportokra osztanánk fel. Egy adott hadseregcsoport azonos kultúrát képviselő katonákból állna (például: a „*Rettegett Iván*” hadseregcsoport kizárólag orosz katonákból állna).

A Turul Szövetség leginkább speciális zárt nemzetközi szervezetnek tekinthető, ugyanis jelen szervezet esetében a közös érdekek nevezetesen a területi revíziók megvalósítása, gazdasági, katonai együttműködés továbbá a részes tagok történelmi örökségének és műemlékeinek védelme. Természetesen a Turul Szövetségnek soha nem lehetnének a tagjai az egykori „*kisantant*” államok valamint ezek szövetségesei és a területi revízió ellenzői, hiszen ezen államok tagsága összeegyeztethetetlen lenne a nemzetközi szervezet alapvető céljával és eszmeiségével.

A területi viták békés rendezése

Az államok közötti viták rendezésének *diplomáciai* és *bírói* eszközeit különböztetjük meg. A diplomáciai eszközök közös jellemzője, hogy eredménye csak akkor kötelezi az államot, ha ezt külön kijelenti, az állam pedig a csak főbb vonalaiban szabályozott eljárásnak végig aktív résztvevője. Az államok nem kötelezhetőek arra, hogy vitáikat bírói úton oldják meg, azonban az érintett államok akarata szerint bármely vitás kérdést választottbírság vagy a hágai Nemzetközi Bírság elé terjeszthetnek.⁴⁷

A Magyarország és az egykori kisantant államok, elsősorban Romániával szemben a tárgyalások akkor kecsegtetnek számottevő sikerrel, ha a diplomáciai tárgyalások magas szinten, kiterjedt felhatalmazással zajlanak: ebben az esetben a politikai készség megléte esetén a kormányfők, külügyminiszterek szinte azonnal rendezni tudják a kérdést, igaz, adott esetben még a hazai parlamenttel vívott csatákat is számításba kell venni. Tekintettel arra, hogy a legfelső szintű vezetők nem részkérdések szakértői, az ezen a szinten zajló tárgyalások akkor kecsegtetnek sikerrel, ha szakmailag jól elő vannak készítve, vagy ha a magas szintű delegáció a megfelelő részterületek szakértőit is magában foglalja. A diplomáciai tárgyalások nincsenek formakényszerhez kötve, közvetlen bilaterális formában ugyanúgy megvalósíthatók, mint az érintettek közötti multilaterális formában, amennyiben az adott nemzetközi jogi vita eleve kettőnél több állam között áll fenn.

Magyarország területi revíziós törekvései esetében a multilaterális formában történő vitarendezés lenne a legkézenfekvőbb megoldás, hiszen több állammal szemben is fennállnak területi követeléseink. A diplomáciai tárgyalások közös jellemzője, hogy abban csak a vitában érintett felek vehetnek részt. A többi vitarendezési technika a tárgyalásoktól abban tér el, hogy valamilyen formában a vitában álló feleken kívül harmadik személy, állam, szervezet, intézmény is részt vesz a vitarendezés valamelyik fázisában. Fajtaik hatásköreik alapján különíthetők el.

⁴⁷ Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft, Debrecen, 2011, 83. oldal

A **jószolgálat** egy harmadik részéről tett olyan közbelépés, amely megteremti annak a lehetőségét, hogy a diplomáciai tárgyalások megkezdődjenek. A jószolgálat gyakorlója a tárgyalásokon nem vesz részt. A jószolgálati funkció gyakorlásához a vitában álló felek hozzájárulása kell, hiszen tartalma jóval több, mint a tárgyalások logisztikai feltételeinek megteremtése. Fontosnak tartom kiemelni, hogy jószolgálat esetében egy olyan államnak kellene betöltenie ezt a funkciót, amely tagja a Turul Szövetségnek, feltétel nélkül támogatja a magyar revízió ügyét (pl. Azerbajdzsán) továbbá az ellenérdekelt állam sem utasítja vissza közreműködését. A **közvetítés** annyiban lép túl a jószolgálaton, hogy a harmadik ebben az esetben a vitában álló felek mellett marad, s részt vesz magán a tárgyaláson is. A közvetítő személy, állam vagy intézmény személyében mindkét vitában álló félnek egyet kell értenie. A közvetítés gyakorlója előállhat saját javaslatokkal is, javaslatai azonban csak tanácsnak minősülnek, amelyek elfogadásáról a felek szabadon döntenek. Gondoljuk végig, számunkra milyen óriási előnyt jelentene, ha Kína, Japán vagy Törökország egész Erdélyt, vagy annak jelentős részét Magyarországhoz csatolását javasolná, továbbá hasonló javaslatok születnének a Felvidék, Délvidék, Kárpátalja stb. esetében is.⁴⁸

A **békéltetés, egyeztetés** a közvetítésnek vizsgálóbizottsági formára emlékeztető megvalósítását jelenti, azaz a vitában álló felek, illetve pártatlan harmadik felek részvételével áll össze egy ilyen testület. A békéltetés, egyeztetés sokban hasonlít a választottbírószági eljárásra, azzal az alapvető különbséggel, hogy előbbieknél nincs joguk kötelező erejű döntést hozni. Az egyeztető- és békéltetőbizottságok csak ajánlási természetű javaslatokkal tudnak hozzájárulni a viták békés rendezéséhez. Magyarország számára előnyös lenne, az egyeztető- békéltetőbizottság tagjai között velünk szövetséges nagyhatalom (pl. Kína) is képviseltetné magát. Ez azért fontos, mert egy olyan gazdasági és katonai nagyhatalom, mint Kína ellenállhatatlan politikai nyomást képes gyakorolni Romániára illetve a többi „kisantant” államra.⁴⁹

Az ENSZ Közgyűlése 50/50. sz. határozatában ún. békéltetőbizottsági modellmegállapodást fogadott el, amelynek megkötését ajánlja az államoknak: eszerint három vagy öt főből álló testület jönne létre paritásos alapon, adott esetben harmadik államokat vagy a Nemzetközi Bíróság elnökét felkérve, hogy működjenek közre a hiányzó tagok kijelölésében. Abban az esetben, ha a megalakított békéltetőbizottság által készített megoldási javaslatot egyik állam sem tudja elfogadni, a bizottság erről jelentést készít: az eljárás bizalmas jellegű, de a felek közös megállapodással a dokumentumokat nyilvánosságra hozhatják. A modellmegállapodás szerint a békéltetőbizottság lehetőleg egyhangúlag hozza döntéseit, ennek híján többséggel, úgy hogy tartózkodásra nincs mód. Az eljárás során az ENSZ tisztségviselőinek szakmai, technikai szempontú igénybevételét javasolja a közgyűlési határozat. Ez a megoldás számunkra kedvezőtlenebb, mivel elveszítenénk annak az esélyét, hogy a magyar revízió ügyével szimpatizáló állam kerüljön döntéshozó pozícióba, illetve előfordulhat, hogy egy velünk ellenszenves állam vagy elnökségi tag miatt hátrányos döntés születne.

⁴⁸ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 494. oldal

⁴⁹ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 497. oldal

A nemzetközi szervezetek keretében történő vitarendezés

A nemzetközi szervezetek létrehozásának egyik célja az államok együttműködésének szervezése mellett a közöttük kialakuló feszültségek megelőzése, illetve a ténylegesen felmerülő konfliktusok kezelése. A szervezetek alapokmányában rendszerint intézményes vitarendezési szabályokat is találunk, bár az explicit felhatalmazás hiányában az érintett felek egyetértésével gyakorolt vitarendezés is lehetséges.

A Turul Szövetség Revíziós Ligájának zászlója

Az univerzális és a regionális szervezetek mindegyike a hatáskörébe tartozónak minősülő kérdésekben közreműködhet az államközi viták rendezésében, saját alapokmánya, illetve a szervezethez kapcsolódó szerződés alapján. Az Európa Tanács keretében külön nemzetközi szerződés (Európai egyezmény a viták békés rendezéséről) foglalkozik a vitarendezés eszközeivel. Az ENSZ Alapokmánya a VI. fejezetét szenteli a viták békés rendezésének. A szervezet részéről a Biztonsági Tanács az, amely minősített többséggel legalább kilenc tag szavazatával, az állandó tagok egybevágó szavazatát is beleértve közreműködik, felszólítva a feleket a vita rendezésére.

A 34. cikk szerint: „A Biztonsági Tanács minden viszályt, vagy minden olyan helyzetet, amely a nemzetek között súrlódást okozhat vagy viszályt vonhat maga után, megvizsgálhat annak megállapítása végett, vajon a viszály elhúzódása vagy a helyzet fennmaradása nem vezethet-e a nemzetközi béke és biztonság veszélyeztetésére.”

A Biztonsági Tanács ex officio, illetve bármely tagállam, de nem tagállam indítványára is eljárhat. A vita rendezését illetően a Biztonsági Tanács a VI. fejezet értelmében csak ajánlást tehet, kötelező döntést nem hozhat. A Közgyűlés is közreműködhet a viták rendezésében, de csak abban az esetben, ha az adott kérdés nem szerepel a Biztonsági Tanács napirendjén. Amikor a Biztonsági Tanács az Alapokmány VI. fejezete alapján jár el, a döntéshozatal során a vitában érintett fél köteles tartózkodni a szavazástól, akár választott, akár állandó tagról legyen szó. A főtitkár is közreműködhet a vita rendezésében, a Biztonsági Tanács, illetve a Közgyűlés felkérésére.

A 99. cikk szerint „A főtitkár a Biztonsági Tanács figyelmét minden olyan ügyre felhívhatja, amely véleménye szerint a nemzetközi béke és biztonság fenntartását veszélyeztetheti.” Bizonyos mértékig és a szervezet gyakorlata alapján ex officio és kezdeményezően is léphet a főtitkár, de ezeket a lépéseit a Biztonsági Tanácsnak beszámolva s adott esetben általa utasítva teheti meg.⁵⁰

Álláspontom szerint, a Biztonsági Tanács, a Közgyűlés vagy akár az ENSZ főtitkárának a döntése bizonytalan kimenetelű, számunkra pozitív tartalmú határozat esetén sem vezet feltétlenül eredményre, mivel döntésük csupán ajánlás jellegű, végrehajtása nem kötelező.

A választottbíróági vitarendezési módok

A választottbíróóság jogi alapja, jogviszonyok

További vizsgálódásaink érdekében tekintsük át, hogy mik is a választottbíráskodás jogi alapjai, mi szabályozza ezt az eljárást?

a, A választottbíráskodás székhelye szerinti országnak a választottbíróági eljárásra kötelezően alkalmazandó jogszabályai. Ezek mennyisége és mélysége országoként változó.

b, A felek választottbíróági megállapodása, amellyel az állami bíróság hatásköre alól kivonják az ügyet és a döntést a választottbíróásra bízák. Ebben a szerződésben szabályozhatnak olyan eljárási kérdéseket is, amelyekre vonatkozóan nincs kógens rendelkezés.

c, Amennyiben a felek jogvitájuk eldöntését intézményes választottbíróásra bízák, úgy a megjelölt intézmény eljárási szabályzatában fellelhető rendelkezések is irányadóak az eljárásra.

d, Sem a kötelező jogszabályok, sem az eljárási szabályzatok nem szabályozhatják a választottbíráskodás valamennyi részletét. A nem szabályozott kérdésekre vonatkozóan a felek megállapodása hiányában értelemszerűen belépnek az adott országnak a választottbíráskodásra vonatkozó diszpozitív rendelkezései.

e, Minden olyan kérdésre pedig, amelyeket az előbbi a-d, pontban említett módon még nem szabályoztak, az ügyben eljáró választottbíróóság – akár a d, pont szerinti diszpozitív szabályok féltételével – fogja a „hézagokat” kitölteni. Erre a legtöbb ország választottbíráskodásra vonatkozó törvénye lehetőséget biztosít.

Kérdés, hogy milyen jogviszonyok szerepelnek a választottbíróági eljárásban?

Akár ad hoc, akár intézményes (állandó) választottbíróóság előtt folyik az eljárás, mindenképpen van egy szerződés a felek között, ez a *választottbíróági szerződés* (compromissum). A választottbíróóság létrejöttéhez szükség van egy másik jogviszonyra is, amely a felek és a választottbíró(k) között jön létre. Ezt a kapcsolatot a *választottbírói szerződés* (a receptum) határozza meg.

⁵⁰ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 498. oldal

Amennyiben a felek intézményes választottbírárságra bízták ügyük eldöntését, úgy létrejön egy megállapodás közöttük és a választottbírárság között is. Ezen utóbbi jogviszony tartalmát az adott állandó választottbírárság eljárási szabályzatából tudjuk megállapítani, amely rendelkezik pl. arról, hogy az adminisztrációs díjat a felek milyen összegben és mikor kötelesek átutalni az adott intézménynek.⁵¹

Az **ad hoc választottbírárság** létrehozása a felektől függ: eredhet a vita kibontakozása után kötött kompromisszumból, de visszamutathat korábbi nemzetközi szerződések kompromisszumos záradékára is. Az 1899. évi egyezmény és az 1907. évi átdolgozása szerint a cél az, hogy „az államok között felmerülő vitás ügyek az illető államok által választott bírakkal és a jog tisztelete alapján nyerjenek elintézését.” Az egyezmények megerősítik a gyakorlatot, hogy a választottbírárság eseti kompromisszum vagy létező egyezményben foglalt kompromisszumos klauzula alapján jön létre. A kompromisszumnak az alábbiakat kell tartalmaznia: Hogyan és milyen összetétellel jöjjön létre a választottbírárság? Mi a jogvita tárgya? Mire kéri a testületet? A jogvita eldöntésében a testület szabadon dönthet a nemzetközi jog forrásai alapján, azonban kiegészülhet a kompromisszum azzal, hogy rögzítenek bizonyos eljárási szabályokat, határidőket, az eljárás nyelvét, költségmegelőzést, a jogorvoslatra vonatkozó szabályokat stb.⁵²

A **választottbírárság** rendszerint páratlan számú: egy, három vagy öt főből áll. A páros szám a szavazategyenlőség veszélye miatt kerülendő, és ugyanezen ok miatt a döntéshozatal során a választottbírónak érdemben szavaznia kell, azaz nem tartózkodhat. A páratlan számon alapuló megoldások közül ma már ritkább az egyfős megoldás, gyakoribb az, hogy mindkét vitában álló fél egy-egy arbitert jelöl, s vagy közösen állapodnak meg a superarbiter (elnök) személyéről, vagy legfeljebb egy-egy lehet saját állampolgár.⁵³ A rendszer „gyenge pontja” az, hogy ha vállalt nemzetközi kötelezettség dacára valamelyik állam elzárkózik arbiterének kijelölésétől, megghiúsíthatja a választottbírárság létrehozását, következésképpen megakadályozhatja a választottbírársági eljárás beindítását. A jogvita tárgyának pontos meghatározásával a vitában álló felek egyértelművé teszik, hogy miben kéri a választottbírárság döntését: ez irányulhat a jogvita egészének rendezésére, de korlátozható egy bizonyos részkérdésre is.

Az **Állandó Választottbírárságot** 1899-ben hozták létre, azonban az erre vonatkozó szabályok 1907-ben viszonylag keveset módosultak. Az alapkoncepció változatlan maradt: a részes államok arbiteri funkcióra ajánlanak személyeket, s így képzett listáról lehet aktiválni a potenciális tagokat.

⁵¹ Dr. Horváth Éva: Nemzetközi választottbíráskodás, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2010, 35-36. oldal

⁵² Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 500. oldal

⁵³ Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011, 501. oldal

Az 1907-es egyezmény szerint minden állam hat évre „legfeljebb négy egyént jelöl ki, akik nemzetközi jogi kérdésekben elismert szaktekintélyek, a legnagyobb erkölcsi tiszteletben állnak és a választottbírói tisztelet elfogadni hajlandók”. Ezek az ún. nemzeti csoportok. Ha két vitában álló állam (pl. Magyarország és Románia Erdély kapcsán) úgy dönt, hogy az Állandó Választottbíróóság elé terjesztik jogvitájukat, úgy mindkettő jelöl két-két arbitert, de úgy, hogy legfeljebb egyet-egyet választ saját nemzeti csoportjából. Az így összeállított négy fő választja meg az elnöki funkciót betöltő ötödik tagot, aki szintén szerepel valamely állam nemzeti csoportjában. Abban az esetben, ha a kijelölt két-két arbiter nem tud megállapodni az elnök személyében, a vitában álló felek megegyeznek egy-egy olyan államban (pl. részünkről valamelyik hun utódállam), amelyektől elfogadják, hogy ők jelöljék ki az ötödik tagot. Ha két állam sem tud két hónapon belül megegyezésre jutni, úgy mindketten két-két nevet jelölnek olyan nemzeti csoportokból, amelyek sem nem sajátjuk, sem pedig a négy arbiteré. Ezek közül ezután sorshúzással választják ki az ötödik tagot. E bonyolultnak tűnő rendszer lényege, hogy előbb-utóbb szükségképpen összeáll az ügyben eljáró választottbíróóság. Az Állandó Választottbíróóság eljárására ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint amelyek a választottbíróági eljárás általános szabályai.⁵⁴ A pontos meghatározás azért fontos, mivel a felhatalmazás kiválasztásával az arbitereket bízzák meg. Öt fő esetén a két fél rendszerint úgy jelöl két-két főt, hogy közülük nélkül, illetve felhatalmazáson önkényesen túllépve hozott választottbírói döntés érvénytelen. Amennyiben külön rendelkezés nincs, a választottbíróóság a nemzetközi jog egésze alapján dönt.

Iusticia: „I Trattati di pace non sono eterni”
(A békeszerződések nem örökkévalóak)

A kompromisszumban a felek megállapodhatnak arról, hogy csak bizonyos konkrét szerződéseken alapuljon a döntés, sőt arról is, hogy a választottbíróóság ex aequo et bono alapon döntsön, azaz explicit felhatalmazás alapján tekintsen el a pozitív jog alkalmazásától, s csak az *igazságosság* és *méltányosság* elvei vezéreljék döntésében. A választottbíróóság döntése a felekre nézve kötelező, *res judicata* természetű. Választottbíráskodásnak minősíthető az 1938-ban született első és az 1940-ben született második bécsi döntés, melynek következtében előbb a Felvidék és Kárpátalja egyes részeit, majd Észak-Erdély egy jelentős részét ítélték Magyarországnak.⁵⁵

⁵⁴ Kovács i.m., 503. oldal

⁵⁵ Szemesi i.m., 129. oldal

A „*rövid úti*” *választottbíró*sági eljárás az 1907. évi egyezményben jelent meg: itt egy háromfős választottbíróság létrehozását vázolják fel, amely szóbeli eljárás nélkül, csak a felek által benyújtott írásbeli anyagok alapján hozza meg döntését. Ez így értelemszerűen felgyorsítaná az eljárást, ha azonban a felek mégis szükségesnek látják, itt is mód nyílik a tanúk, szakértők meghallgatására. Ez a megoldás számunka előnyös is lehet, mivel módunkban áll bemutatni azokat a bizonyítékokat, amelyek jogalapot nyújtanak nekünk az általunk visszakövetelt területek feletti uralomra. Többek között a többségében magyarul, ezenkívül azokra a területekre is, ahol az évezredes magyar kulturális örökség (várak, kastélyok, múzeumok, műemlékek stb.) túlsúlyban van, jogunk van érvényesíteni fennhatóságunkat. Amennyiben a felek szükségesnek tartják mód nyílik szakértők meghallgatására is.

Az 1992. évi stockholmi egyezményvel létrehozott **Európai Békéltető- és Döntőbizottság Választottbírói Kamarájához** is fordulhatunk területi követeléseink békés rendezésével. Itt is négyfős nemzeti csoportok vannak, amelyekből vita esetén a vitában álló felek egy-egy főt aktiválnak, s a genfi székhelyű testület vezetősége velük egyeztetve egy vagy három tagot jelöl a többi nemzeti csoportból úgy, hogy egy csak egyszer lehet érintve. A döntés az Állandó Választottbíróshoz hasonló módon születik meg.

Ma már minden modern választottbíráskodási jog elismeri, hogy nemzetközi választottbíróági eljárásban az alkalmazandó jogszabályokat illetően a választottbírák elsődleges kötelessége a felek szándékának a tiszteletben tartása, és ha a felek e tekintetben hallgatnának, nagy szabadságot élveznek az alkalmazandó jog meghatározásában. Az UNCITRAL Modelltörvény megerősíti ezt az elvet, és felhívja a választottbírákat a felek szándékának a tiszteletben tartására, e szándék kifejezésének az elmaradása esetén pedig arra, hogy az általuk alkalmazandónak tartott kollíziós szabályok által meghatározott jogot alkalmazzák. Az a tény, hogy számos nemzeti joggal szemben a Modelltörvény továbbra is valamely kollíziós szabályt érintő kerülőútra utasítja a választottbírákat, nem tekinthető valós kényszernek, mert a választottbírák teljes diszkréciót élveznek azon kollíziós szabály kiválasztásában, amelyhez aztán folyamodnak. A gyakorlatban ezért nincs jelentős különbség a választottbíráknak az alkalmazandó jog kiválasztására vonatkozó teljes szabadságának az elismerése, és annak elfogadása között, hogy szabad belátásuk szerint választhatják ki az érdemre alkalmazandó jogot kijelölő kollíziós szabályt. Ezzel összhangban a legtöbb választottbíróági eljárási szabályzat ma már szintén elismeri a választottbírák teljes szabadságát a jogvita érdemére alkalmazandó jogszabályok meghatározásában.⁵⁶

⁵⁶ Emmanuel Gaillard: A nemzetközi választottbíráskodás jogának elmélete, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2013, 100-101. oldal

határvitákat lezáró választottbírói ítéletek: Ahogy a határszerződések, úgy a határvitákat lezáró választottbírói ítéletek is területi jogcím forrásává vagy eredetivé válhatnak. A Nemzetközi Bírószék vagy választottbírói döntése, mely egy bizonyos területhez jogcímet társít vagy két állam határvonalát megállapítja, jogcímet létrehozónak vagy megerősítőnek minősül, kötelezve az érintett feleket, valamint az összes többi államot is, ha nem volt folyamatos tiltakozás. Azok a határt megvonó döntések is kötelezőek lehetnek, melyek nem minősülnek nemzetközi választottbírói vagy választottbírói ítéletnek, ha kimutatható, hogy a felek beleegyeztek az eredeti döntésbe.⁵⁷

Összegzésképpen megállapíthatom, hogy számunkra a választottbírói vitarendezés igen előnyös lehet akkor, ha a döntőbíró(k) szerepét valamely a magyar revíziós törekvésekkel szimpatizáló nagyhatalom vagy középhatalom, nevezetesen Törökország, Kína, Oroszország töltené be. Abban az esetben viszont, amennyiben valamelyik döntőbíró állam a Turul Szövetségnek is tagja, a kedvező döntés nem lehet kérdéses. Mindenképpen elkerülendő viszont, hogy valamelyik döntőbírói tisztséget az Egyesült Államok, Nagy-Britannia valamint Franciaország tölthesse be, hiszen ezen államok határkijelölési javaslataikkal mind első, mind a második világháború után Magyarország végromlását idézték elő.

A hágai Nemzetközi Bírószék és a magyar revízió

A Nemzetközi Bírószék statútumának 2.cikke szerint „A Bírószék független bírák testülete, akiket állampolgárságukra való tekintet nélkül, azok közül a nagy erkölcsi tekintélynek örvendő személyek közül kell választani, akik hazájukban a legmagasabb bírói tisztség betöltéséhez megkívánt követelményeknek megfelelnek vagy akik a nemzetközi jog terén elismert jártassággal bíró jogtudósok.” A statútum 36.cikke szerint a Nemzetközi Bírószék joghatósága kiterjed minden ügyre, amelyet a felek eléje terjesztenek, és minden olyan ügyre, amelyet az Alapokmány vagy a hatályban levő nemzetközi szerződések elébe utalnak. Az 1945-ös koncepció szerint minden ENSZ-tagállam egyidejűleg részesévé válik a Nemzetközi Bírószék statútumának, de annak ENSZ-tagság nélkül is részese lehet egy állam. Hiába részes azonban egy állam a statútumban, ez önmagában nem elégséges ahhoz, hogy ügyében a Nemzetközi Bírószék eljárjon.

A joghatóság négy technikai megoldás valamelyikén alapul: *kompromisszum*, *kompromisszumos klauzula*, *alávetési nyilatkozat*, *forum prorogatum*. Ezen technikai megoldások ismertetése azért bír nagy jelentőséggel, mert nem mindegy hogy a területi viták a hágai Nemzetközi Bírószék előtti rendezésére Románia nemzetközi szerződésből eredően köteles vagy csupán önnön belátására van bízva a bírószék joghatóságának elismerése.⁵⁸

A **kompromisszum**, azaz az eseti szerződés arról, hogy egy konkrét jogvitában a Nemzetközi Bírószék járjon el, meg kell jelölni a jogvitát (pl. Erdély, Délvidék hovatartozása), tisztázni kell mit kérnek a felek a Nemzetközi Bírószéktől.

⁵⁷ Malcolm N. Shaw: Nemzetközi jog, Complex Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2008, 385. oldal

⁵⁸ Kovács i.m., 513. oldal

(Magyarország részéről nyilván azt, hogy Erdélyt, Délvidéket visszacsatolják), rögzíthetik azt is, hogy a jogforrásokat illetően külön kikötéseik vannak (nyilvánvaló hogy Románia, Szerbia a trianoni, elsősorban azonban a párizsi békediktátumokat jelölnék meg jogforrásként), s megtehetik azt is, hogy a statútum 38. cikk 2.§-a értelmében ex aequo et bono ítélezésre, azaz a pozitív jog félretételével csak az igazságosság és méltányosság alapján történő eljárásra kéri a testületet. Ez a megoldás számunkra igen előnyös lehet, mivel egyik békediktátum sem tekinthető sem igazságosnak sem méltányosnak, azonban minimális az esélye annak, hogy ebbe valamelyik „kisantant” állam belemenne.

A **kompromisszumos klauzula** valamely nemzetközi szerződésben található cikk, amely rendszerint a következőképpen szól: „*Jelen egyezmény értelmezéséből vagy alkalmazásából fakadó viták rendezésére a Nemzetközi Bíróság jogosult.*” Ha kompromisszumos klauzulát tartalmaz a jogvitával érintett egyezmény, úgy gyakorlati szempontból mindenekelőtt azt kell tisztázni, hogy a vitában álló valamelyik államnak nincs-e hatályban olyan fenntartása, amely megakadályozná, illetve reménytelenné tenné a kompromisszumos klauzula érvényesítését.⁵⁹

Az **alávetési nyilatkozat** egy jogforrási természetű egyoldalú állami aktus, melynek célja a Nemzetközi Bíróság joghatóságának önkéntes elfogadása a későbbi ügyekre nézve. Az alávetési nyilatkozat elméletileg átfoghatja az összes felmerülő jogvitát, de az államok megtehetik azt is, hogy csak az ügyek egy bizonyos körére fogadják el a joghatóságot.⁶⁰

Az alávetési nyilatkozat határozott időre vagy határozatlan időre szól. A határozott időre szóló deklarációkban az államok öt, tíz, tizenöt vagy kivételesen húsz évre ismerik el a Bíróság kötelező joghatóságát. Gyakoriak az olyan határozott idejű deklarációk, amelyeket az eredetileg kikötött időszak lejártá után újabb határozott időre meghosszabbítanak. A határozott idejű deklarációk megszűnése esetében világos a helyzet, a nyilatkozat az előírt időtartam lejártával hatályát veszíti. A határozatlan idejű, illetve az eredetileg határozott időre szóló és a későbbiekben határozatlan idejűekké vált deklarációk esetében tisztázandó, hogy e nyilatkozatok mikor és milyen feltételek mellett szüntethetők meg.⁶¹

A felmondási jog szemszögéből vizsgálva a nyilatkozatokat, a deklarációk két csoportja között tehető különbség. Az egyik csoportot azok a nyilatkozatok képezik, amelyekben nincs szó a felmondás lehetőségéről, s így felmondási időről sem rendelkeznek. A másik csoportba tartozó deklarációkban a nyilatkozó államok a felmondási jogot kifejezetten kikötik. Ez utóbbi csoporton belül a deklarációknak ismét két változata ismert. Az egyik szerint a nyilatkozat bármikor, azonnali hatállyal vagy az erről szóló jegyzék közzétételének, illetve az ENSZ főtitkárával való közlésének napján hatályát veszti. A másik változat az, amikor a felmondás csak meghatározott idő múlva, vagyis bizonyos felmondási idő eltelte után válik hatályossá. Lehetséges azonban az is, hogy a nyilatkozat határozott időre szól, s a felmondás csak ezen időszak lejártá előtt meghatározott idővel lehetséges.

⁵⁹ Kovács i.m., 515. oldal

⁶⁰ Kovács i.m., 515. oldal

⁶¹ Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság kötelező joghatósági rendszere, KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2005, 238-239. oldal

Az alávetési nyilatkozatok egy részében az államok utalnak a deklaráció módosításának lehetőségére, vagy úgy, hogy rögzítik újabb fenntartások megtételének, illetve a meglevők visszavonásának jogát, vagy pedig kifejezetten kikötik a deklaráció későbbi módosításának jogát. A nyilatkozó államok gyakran összekapcsolják a deklaráció felmondhatóságát és módosíthatóságát, s mindkettőre azonos feltételeket határoznak meg. Így: ha például az állam deklarációjában hat hónapos felmondási időt köt ki, akkor általában a nyilatkozat módosításának hatálybalépésére is hat hónapot ír elő. Vagy: ha a nyilatkozó állam rögzíti a deklaráció azonnali felmondhatóságát, akkor – amennyiben erről egyáltalán rendelkezik – általában a módosítás is azonnali hatályú.⁶²

A fegyveres konfliktusok széles körére kiterjedő fenntartást csatoltak a Magyar Köztársaság 1992-ben kelt alávetési nyilatkozatához, amely a kötelező joghatósági körből kizárja

„C, azokat a jogvitákat, amelyek ellenségeskedésekkel, háborúval, fegyveres összetűzésekkel, egyénileg vagy kollektíven gyakorolt önvédelemmel vagy az Egyesült Nemzetek határozata vagy javaslata alapján történő feladat végrehajtásával vagy más hasonló, a Magyar Köztársaságot érintő akcióival, intézkedéssel vagy helyzettel jelenleg vagy a jövőben összefüggenek.”

E fenntartással Magyarország arra törekedett, hogy a Bíróság kötelező joghatósága alól kizárjon mindenféle fegyveres akcióval kapcsolatos vitát, tekintet nélkül arra, hogy az akcióban Magyarország miképpen vesz részt.⁶³

Területi felségjoggal összefüggő vitákat kizáró szerződések.

A területi kérdéseket érintő vitákat kizáró fenntartások a *ratione materiae* korlátozások egyik változata. A fenntartással kapcsolatban a területi felségjog fogalma szélesen értelmezendő, s az magában foglalja az állam szárazföldi területével, tengeri térségeivel, valamint a légiterével összefüggő vitákat. A második világháború után folytatódott a területi felségjoggal összefüggő kérdéseket kizáró fenntartásoknak az alávetési nyilatkozatokba való beiktatása, azzal a sajátossággal azonban, hogy ezek a korlátozások is differenciálódtak, s a fenntartásnak mind bonyolultabb változatai jelentek meg. Az újabb fenntartások kifejezetten rögzítik, hogy a területi szuverenitási kérdéseken, a határvitákon, a határok delimitációján és demarkációján túlmenően, a korlátozások vonatkoznak a különböző tengeri térségekkel és légitérrel összefüggő vitákra is.⁶⁴

A ***forum prorogatum*** hallgatólagos alávetést jelent. Az állam perbe bocsátkozik, bár erre nem lenne köteles, mivel sem kompromisszum, sem kompromisszumos klauzula, sem kölcsönös alávetési nyilatkozatok nincsenek.

⁶² Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság kötelező joghatósági rendszere, KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2005, 240. oldal

⁶³ Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság kötelező joghatósági rendszere, KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2005, 146-147. oldal

⁶⁴ Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság kötelező joghatósági rendszere, KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2005, 148-149. oldal

Ha nem kifogásolta a hágai Nemzetközi Bíróság joghatóságát, érdemben részt vett a peres eljárás kezdetén, élt az ad hoc bíró jelölésével stb., akkor utóbb már nem hivatkozhat arra, hogy tulajdonképpen a Nemzetközi Bíróságnak nincs is joghatósága a vita rendezésére. Amennyiben Magyarország a hágai Nemzetközi Bíróságot venné igénybe a területi revízió megvalósításához a peres eljárás menetét a Nemzetközi Bíróság Alapszabályai, rendtartása valamint az ún. eljárási irányelvek határozzák meg. Magyarországra éveken át tartó, rendkívül költséges eljárás várna. Az ítéletet illetően sem bizonyos a szerencsés végkifejlet.

Ha valamely Állam úgy véli, hogy az ügyben hozott ítélet jogi természetű érdekeit érinti, a beavatkozás iránt a Bíróságnál kérelmet terjeszthet elő. Valahányszor oly egyezmény értelmezéséről van szó, amelynek az ügyben érdekelt államokon kívül más államok is részesei, a Jegyző ezeket az államokat haladéktalanul értesíti. Minden így értesített államnak jogában áll a perbe beavatkozni, de ha él ezzel a jogával, úgy az ítéletben foglalt értelmezés reánézve hasonlóképpen kötelező lesz. Ha csak a Bíróság másképp nem határoz, saját költségeit mindegyik fél maga viseli.⁶⁵

A hágai Nemzetközi bíróság általában teljes ülésben jár el, melynek határozatképességéhez legalább kilenc bíró jelenléte szükséges. Az ügy elbírálásában részt vehetnek azok a bírák is, akik valamelyik peres fél állampolgárai. A Bíróság előtt félként szereplő olyan állam, melynek nincs állampolgára a bírák között (pl. Magyarország), az adott ügy elbírálására ad hoc bírót jelölhet. Az ENSZ Nemzetközi Bírósága az egyetlen olyan állandó bírói szerv, melynek joghatósága kiterjedhet a nemzetközi jog bármely kérdésére (így a magyar revíziós törekvésekre is), és amelyhez gyakorlatilag a világ bármely állama fordulhat.

Diplomáciai eszközök	Bírói eszközök
jogi és politikai vita esetén alkalmazható	kizárólag jogi vita esetén alkalmazható
az eljárás nem szabályozott	az eljárás teljes körűen szabályozott
a felek aktív résztvevők	a felek nem játszanak aktív szerepet
nagymértékben függ az állam képviselőinek tárgyalóképességeitől	az állami képviselők képességeitől független
a döntés nem kötelező	a döntés kötelező
a tárgyaláson történő alulmaradás presztízsveszteség	A elvesztesség sokkal kisebb presztízsveszteség
adott esetben gyors is lehet, és többnyire olcsó	szinte minden esetben lassú és költséges

66

⁶⁵ Gombos Katalin: Eljárás nemzetközi bíróságok előtt, Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2010, 56. oldal

⁶⁶ Szemesi i.m., 128. oldal

Az államok közötti viták békés rendezésének ius cogensét az ENSZ Alapokmányának 2. cikk 3. bekezdése tartalmazza, kimondva a viszályok békés rendezésének kötelezettségét oly módon, hogy a nemzetközi béke és biztonság, valamint az igazságosság ne kerüljön veszélybe. Mivel ezen elv a nemzetközi jog egyik alapelvét képezi, azaz feltétlen alkalmazást igénylő olyan szabály, melyet az államok nemzetközi közössége, mint egész olyannak fogadott el, mint amilyentől nem lehet eltérni, és amelyet csak a nemzetközi jog ugyanilyen szabályával lehet módosítani, így az „*egykori kisantant államok*” nem zárkozhatnak el a területi viták békés rendezésétől, vagyis a területi újrafelosztástól.

A népek és nemzetek önrendelkezési joga

A népeket és nemzeteket megillető önrendelkezési jog elve nem az államokat, hanem a népeket és nemzeteket illeti meg. Az 1960-ban elfogadott 1514. (XV.) számú ENSZ közgyűlési határozat rögzítette: az önrendelkezési jog értelmében minden nép szabadon határozhatja meg politikai helyzetét és valósíthatja meg gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődését.

A 2625. (XXV.) számú ENSZ közgyűlési határozat értelmében „*minden állam kötelessége ezt a jogot, az Alapokmány rendelkezéseivel összhangban tiszteletben tartani.*” A határozat értelmében „*egy szuverén és független állam létrehozása...a nép önrendelkezési jogának megvalósítási módozatait jelentik*”, és „*minden államnak kötelessége tartózkodni bármely intézkedéstől, amely megfosztja...a népeket önrendelkezési joguktól, szabadságuktól és függetlenségüktől*” Érdekes, hogy ezen elv a magyarság esetében sohasem érvényesül, hiszen büntetlenül gúnyolják „*hazátlannak*” a határon túli magyarokat, a „*kisantant*” államok turizmusa pedig a magyar kulturális örökségre épül (pl. Pozsony, Kassa, Nagyvárad, Kolozsvár, Csíkszereda, Brassó, Temesvár, Nándorfehérvár stb.). Ezen államok gazdaságát is a magyarság ősi területei tartják el (pl. erdélyi arany és ezüstbányák, erdők stb.).

Magyarország számára az önrendelkezési jog belső oldalának, azaz az országon belüli társadalmi, politikai, gazdasági, kulturális berendezkedés megválasztását, vagyis az autonómiát követelnie a „*kisantant*” államoktól kevésbé előnyös, mint az, ha ezek a területeket visszaszereznének. Igaz, hogy az autonómia a határon túli magyarság életét megkönnyítené, azonban a területi revízió ügyét nem vinné sokkal előbbre.

Álláspontom szerint *a terület visszaszerzés a következő módon valósulhatna meg: A határon túli magyarság - elsősorban azokon a területeken, ahol abszolút többségben vannak, pl. Székelyföld – az önrendelkezési jog külső oldalával, vagyis a függetlenséggel élve, kinyilvánítaná elszakadását a környező „kisantant” államoktól. Az így létrejövő „kisebb államok” pl. Lajtabánság, Székelyföld, pedig Magyarországhoz csatlakoznának.*

A nemzetközi közösség támogatására is számíthatunk mivel,

1. az elszakadni kívánók etnikai értelemben homogén népcsoportot alkotnak (a székelyföldi városok nagy részénél a magyarság számaránya 90 százalék fölött van a lakosságon belül),
2. az állam, amelytől el akarnak szakadni súlyosan sértette az emberi jogait (pl. Románia 1849-ben népirtás Zalatnánál, Nagyenyednél és a többi erdélyi településen, majd az első és a második világháborút követő kegyetlenkedések, Szerbia esetében 1918-ban faji üldöztetése a magyarságnak, amely gyilkosságok és kitoloncolások formájában valósult meg, majd az 1944-es népirtás stb.),
3. sem a belső, sem pedig a nemzetközi jog nem biztosít más hatékony lehetőséget a helyzet államon belüli orvoslására.⁶⁷

A népek és nemzetek önrendelkezési joga és a Benes-dekrétumok diszkriminatív rendelkezései

A Szlovák Belügyi Megbízotti Hivatal által 1946. június 17-én meghirdetett úgynevezett reszlovakizációt, valamint az otthonaikból elűzött és földjeiktől megfosztott magyarok helyére való szlovák betelepítést tekintették a magyar kérdés végleges felszámolásához vezető politika belső telepítéseket és a magyarországi kitelepítéseket kiegészítő eszközeinek. A szlovákiai magyarok legnagyobb tömegeit érintő a jelentkezések alapján összesen több mint négyszázezer emberre kiterjedő 1946/1947. évi reszlovakizációs akció a magyar nemzetiség megtagadásáért, a szlovák nemzetiség választásáért – egy formális kérelem formájában – mindenre felmentést ígért: a reszlovakizáltak visszakapták a csehszlovák állampolgárságot és az azzal járó jogokat, maradhattak házaikban, művelhették földjeiket és az első ígérek szerint a csehországi deportálások, illetve magyarországi áttelepítés sem fenyegette őket többé. Az eredetileg a korábban magukat szlováknak vallók részére meghirdetett reszlovakizáció 1946 és 1947 között Magyarországgal, a szlovákiai magyarsággal szemben a nyomásgyakorlás egyik legkíméletlenebb eszköze lett. A jogait, a házukat, vagyonukat, szülőföldjüket féltő szlovákiai magyarokat nemzetiségi identitásukban, legalapvetőbb emberi jogaik egyikében, nemzeti identitásuk vállalásában is megzsarolta a dél-szlovákiai régió etnikai átalakítását célul kitűző hatalom.⁶⁸

Ehhez járult hozzá a dél-szlovákiai régiókban tervezett – a mintegy háromszázezer reszlovakizált nyelvi, nemzetiségi átformálását célzó – nyelvi átnevelés. Ebbe a folyamatba tartozott a települések nevének megváltoztatása, családnevek elszlovákosítása, a korábbi kétnyelvű gyakorlat szigorú tiltása, a magyar nyelvnek az iskolai nevelésből és az egyházi életből való kitiltása, a magyar kisebbségi közösség tilalmakkal való megbénítása, a magyar nyelvűség és a magyar nyelvű kultúra minden nyilvános formájának büntetése.

A szlovákiai magyarellenes intézkedéseket kezdettől fogva komoly gazdasági érdekek is motiválták. Így például a Szlovák Nemzeti Tanács 1945. februári rendelete, amely a szlovákiai németek és magyarok földingatlanainak elkobzásáról rendelkezett, az „szlovák föld” visszaszerzésére hivatkozva valójában a földtulajdon radikális nacionalizálását szolgálta.

⁶⁷ Szemesi i.m., 39. oldal

⁶⁸ Popély Árpád - Stefan Sutaj - Szarka László (Szerkesztette): Benes-dekrétumok és a magyar kérdés 1945-1948, Attraktor Kft., Máriabesnyő-Gödöllő, 2007, 24. oldal

A két nem szláv csehszlovákiai kisebbség ellen irányuló első valóban átfogó köztársasági elnöki rendeletet Edvard Benes 1945. május 19-én adta ki (1945/5. szám alatt), amelynek értelmében – a Szlovák Nemzeti Tanács 1945/50. számú rendeletével Szlovákia területére is szabályozottan – a magyar nemzetiségű lakosok birtokaira, üzemeire, értékes vagyontárgyaira, épületeire szlovák illetve cseh nemzeti gondnokokat kellett kijelölni. Egy héttel később az SZNT 51. számú rendelete feloszlatta az összes dél-szlovákiai magyar egyesületet, s elkobzásra ítélte azok vagyonát. Ekkor szűnt meg például véglegesen a pozsonyi Bartók Béla Dalegyesület.⁶⁹

A Szlovák Nemzeti Tanács 1945. 50 számú rendelete a vagyon nemzeti gondnokság alá helyezéséről Pozsony, 1945. június 5. (részlet)

1.§ Az államilag megbízhatatlan személyek Szlovákia területén található teljes vagyonát az állam lefoglalja, és nemzeti gondnokság alá helyezi.

3.§ Az állam lefoglalja és nemzeti gondnokság alá gondnokság alá vonja mindazokat a további vagyonállagokat és vállalatokat (üzemeket), amelyek esetében ezt az intézkedést egészében véve köz- vagy gazdasági érdekek követelik meg, főleg ha e vagyonállagok, vállalatok vagy üzemek elhagyatottak, vagy pedig ellenséges és államilag megbízhatatlan személyek birtokában, bérletében vagy gondnokságában vannak.

4.§ Államilag megbízhatatlan személyeknek tekintendők

a, a német vagy magyar nemzetiségű személyek, amennyiben nem igazolják hogy aktívan részt vettek a Németország vagy Magyarország elleni harcokban és jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy sikerüljön újra kivívni a Csehszlovák Köztársaság, valamint a szlovák és a cseh nemzet szabadságát,

b, azok a személyek, akik bármilyen módon közreműködtek a Csehszlovák Köztársaságnak vagy valamely részének szétrombolásában és megszállásában, a demokratikus szabadságjogok fasiszta rendszer bevezetése útján való elnyomásában, vagy ezt elősegítették, akik a Csehszlovák Köztársaság szétrombolása és megszállása idején bármilyen módon aktívan támogatták a fasiszta rendszert vagy a német és a magyar megszállókat, és akik a fasiszta rendszer, s a német és a magyar megszállás fennállását bármilyen módon igyekeztek meghosszabítani, főleg a szlovák és a cseh nemzet felszabadító harcának megghiúsításával, elnyomásával.⁷⁰

⁶⁹ Popély Árpád - Stefan Sutaj - Szarka László (Szerkesztette): Benes-dekrétumok és a magyar kérdés 1945-1948, Attraktor Kft., Máriabesnyő-Gödöllő, 2007, 25. oldal

⁷⁰ Popély Árpád - Stefan Sutaj - Szarka László (Szerkesztette): Benes-dekrétumok és a magyar kérdés 1945-1948, Attraktor Kft., Máriabesnyő-Gödöllő, 2007, 145-146. oldal

A köztársasági elnök 1945. évi 33. számú alkotmánydekrétuma a német és a magyar nemzetiségű személyek csehszlovák állampolgárságának rendezéséről
Prága, 1945. augusztus 2. (részlet)

1.§ (1) Azok a német vagy magyar nemzetiségű csehszlovák állampolgárok, akik az idegen megszálló hatalom jogszabályai értelmében német vagy magyar állampolgárságot szereztek, az ilyen állampolgárság megszerzésének napján elveszítették csehszlovák állampolgárságukat. **(2)** A többi német vagy magyar nemzetiség csehszlovák állampolgár e dekrétum hatályba lépésének napján elveszti csehszlovák állampolgárságát.

2.§ (1) Az 1.§. által érintett olyan személyeknek, akik igazolják, hogy hűek maradtak a Csehszlovák Köztársasághoz, sohasem vétettek a cseh és a szlovák nemzet ellen, vagy aktívan részt vettek a felszabadításukért vívott harcban, vagy pedig szenvedtek a náci és fasiszta terrortól, megmarad a csehszlovák állampolgárságuk.

5.§ Azok a csehek, szlovákok és más szláv nemzetek tagjai, akik a köztársaság fokozott veszélyeztetettsége idején német vagy magyar állampolgárságot kértek anélkül, hogy erre presszió vagy különleges körülmények hatására kényszerültek volna, elvesztik csehszlovák állampolgárságukat azon a napon, amelyen ez a dekrétum hatályba lép.⁷¹

A Benes dekrétumok ma is érvényesek, ráadásul azt nemzetközi nyomásra sem hajlandó a „szlovák” kormány eltörölni. Ennek következtében a megoldást az jelentené, ha a felvidéki területek ismét magyar uralom alá kerülnének. A népek és nemzetek önrendelkezési jogának értelmében a nemzetközi közösség támogatására is számíthatnánk, mivel Szlovákia déli részén élő magyarság etnikailag homogén népcsoportot alkot, Szlovákia, amelytől elszakadnának, súlyosan sérti az emberi jogait, sem az állam belső joga sem a nemzetközi jog nem biztosít más lehetőséget a jogsértés államon belüli orvoslására.

V. fejezet

Kilépés a NATO-ból

A területi revízió megvalósításához feltétlenül szükséges a NATO-ból történő kilépés. Ezzel a mai politikai mozgalmak közül sajnálatos módon egyedül a Magyar Munkáspárt foglalkozik. Egyértelműen kijelenthetem, hogy azok az érvek, amelyeket a kilépés mellett sorakoztatnak fel, mind helytállóak. A továbbiakban ismertetem a NATO tagsággal járó hátrányos következményeket. A nemzetközi szervezeteket alapító szerződések közül csak a kizárólag katonai-védelmi jellegűek esetében kérdőjelezhető meg a fennmaradás. Elképzelhető olyan eset, hogy egy olyan katonai-védelmi szervezet, mint például a NATO, tagjai között alakul ki fegyveres összeütközés. Ez alapjaiban „rengeti meg” a nemzetközi szervezetet, amely bizonyosan nem marad fenn a korábbi formájában. Ebben az esetben a fegyveres konfliktus ténye szerződésszegést is jelent, így biztosabbnak látnám a nemzetközi szervezet alapító okiratának megszüntetését szerződésszegésre hivatkozással, mint a fegyveres összeütközésre.

⁷¹ Popély Árpád - Stefan Sutaj - Szarka László (Szerkesztette): Benes-dekrétumok és a magyar kérdés 1945-1948, Attraktor Kft., Máriabesnyő-Gödöllő, 2007, 166-167. oldal

Továbbá annak ellenére, hogy a tagok között kirobbant háború nyilvánvalóan szerződészegés, a nemzetközi szervezet egy olyan önálló nemzetközi jogalany, amelynek a megszűnése ilyen esetben sem automatikus, hanem szükséges hozzá a tagok nyilatkozata. Ez alól csak az a kivétel képzelhető el, ha az alapító szerződés kifejezetten rendelkezik a tagok közötti fegyveres összeütközés – mint automatikus megszűnés – esetéről.⁷²

Álláspontom szerint, azokkal az államokkal szemben, amelyekkel szemben területi követeléseink vannak, elkerülhetetlen a konfliktus, amely végső esetben fegyveres konfliktussal is végződhet. Ebben a helyzetben az a paradox helyzet állna elő, hogy azok az államok lennének a szövetségeseink, amelyekkel háborúban állunk.

Érvek a NATO-ból történő kilépés mellett

Az Észak-atlanti Szerződés Szervezete euroatlanti érdekeket szolgál, az amerikaiak politikai, gazdasági, katonai, kulturális stb. érdekeit tükrözi. A NATO az amerikai érdekek és értékrend közvetítő szerve, s ezáltal Magyarország fejlődése egy nem európai értékrend alapján történik, és ez veszélyezteti a nemzeti identitást. A NATO tagjai de facto ma sem egyenlőek. Vannak fontos, kevésbé fontos és nem fontos NATO-tagok, akiknek a véleménye más és más súllyal esik latba. Magyarország statisztaszerepet játszik a NATO-n belül.⁷³

NATO-tagként a minket érő támadáskor védelemben részesülünk ugyan, de a többi tag megtámadása esetén mi is áldozatot vagyunk kénytelenek hozni. (Észak-atlanti Szerződés 5.cikk). Mi közünk nekünk Észak-Amerika, Észak-vagy Dél-Európa esetleges háborús konfliktusaihoz? Magyarország már elég áldozatot hozott Európáért. A NATO keleti irányú bővítését követően, Magyarország, mint hadműveleti terület jött számításba. Oroszország irányában a délnyugati szárnyon vagyunk, a Balkán irányában pedig közvetlenül frontország. A NATO-tagság együtt járt NATO-csapatok magyarországi állomásoztatásával. Még rágondolni is rossz, hogy egy esetleges világháborúban az első csapások hazánk területét érnék, ami meghatározó lehet a háború kimenetelét illetően, de mindenképpen teljes pusztulásra ítélné bennünket. Miután beléptünk a NATO-ba, le kellett mondani állami szuverenitásunknak fontos elemeiről. Ide tartozik például, hogy át kellett engedni az ország légterét, ami részben az iraki háború idején, vagy az AWACS-gépek jugoszláviai bevetésekor meg is történt.⁷⁴ A NATO politikai és katonai határozatai kötelezőek számunkra. A NATO-követelmények teljesítése Magyarországot a NATO-val szemben béke és háború idején egyaránt politikai, katonai, gazdasági és műszaki függőségbe hozza, amelyben a mozgatórugó minden esetben a politikai függőségi viszony. A magyar hadsereg jelentős részét – de a fő erejét mindenképpen – a NATO alárendeltségébe vonták, emiatt Magyarország világháború esetén hadszíntérre válhat, a NATO-ellenes államok célpontja lehet, békeidőben pedig ronthatja a viszonyt a NATO-ban nem lévő államokkal, különösen Oroszországgal.⁷⁵

⁷² Szalai Anikó: A fegyveres összeütközések hatása a nemzetközi szerződésekre, Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2013, 79. oldal

⁷³ Csapody Tamás, Vit László: Ámokfutás a NATO-ba, Cartafilus Kiadó, Budapest, 1997, 16-17. oldal

⁷⁴ Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995, 15-16. oldal

⁷⁵ Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995, 17-18. oldal

A Nyugatnak piac, olcsó munkaerő, haszon és golyófogó kellett, egyenjogúság, kölcsönös előnyök alapján való kereskedelem és gazdasági „egy szintre kerülés” nem. A rendszerváltás utáni időszak egyik fontos üzenete: a Nyugat nem akarja magához hasonlatossá tenni a térséget.

Feszültségi elemet vitt a magyar-orsz viszonyba akkor, amikor gazdaságilag az orosz piacra szorulunk. A kormány Oroszországot csak gazdasági kérdésként kezeli. Ma, mi több területen függünk Oroszországtól. Energiahordozóink zömét gazdaságosan változatlanul csak onnan tudjuk behozni. Ráadásul egyre inkább rászorulunk az orosz eladási piacra is. 1993-ban Oroszországból a magyar import 184 milliárd forintot tett ki, az exportunk 84 milliárd forintot.

A NATO-nak nem létérdeke egy erős magyar hadsereg létrejötte, sőt, a regionális erőviszonyok megváltozását ellenezné is. A NATO-nak nem a Magyar Honvédség ereje a fontos, hanem az, hogy háború esetén Magyarországon semmi se akadályozza a NATO-hadműveletek kibontakozását.

A NATO-tagság következménye a magyar hadiipari piacok elvesztése is. A rendszerváltás előtt a tudatos szelektív iparfejlesztés, valamint a KGST-országok közötti gyártásszakosítás eredményeként a magyar hadiipari termelésben az alábbi profilok alakultak ki: katonai elektronika, gyalogsági fegyverek és löszerek, tüzérségi fegyverek és löszerek, katonai optikai és vegyvédelmi eszközök, harckocsi- és páncélozott jármű-alkatrészek gyártása, harckocsi korszerűsítés és repülőgép-helikopter javítás. A hadiipari termelés a gépipari termelés 6-8%-át tette ki. A hadiipari export a legjövődélmezőbb külkereskedelmi szektornak minősült, még 1988-ban is a magyar hadiipar teljesítményének 80%-át exportáltuk. A kooperációban érdekelt vállalatokkal együtt a hadiipar 30 ezer embernek adott kenyeret. A rendszerváltást követően a hadiipari termelés visszaesett. Miután átálltunk a NATO-eszközök vásárlására, akkor amellet, hogy kiszorultunk más piacokról, elveszítettük saját magyar piacunkat is, amit a magyar ipar tudott a magyar hadseregnek szállítani.⁷⁶

Azok az elképzelések nem reálisak, hogy a magyar hadiipart NATO-közvetítéssel talpra lehet állítani, s ebből Magyarországnak gazdasági előnyei származhatnak. A NATO-tagság éppen az ellenkezőjét prognosztizálta: a NATO-t fegyverrel ellátó rendszerek a régióban piacot és nem konkurenciát keresnek, ők azok, akik megakadályozzák a nemzeti hadiiparok fejlődését. A NATO hatékony eszköze Magyarország gazdasági alárendeltségének fenntartásában is.

A NATO-ban a fegyvert világpiaci áron, sőt esetenként a világpiaci ár fölött, dollárért lehet vásárolni, itt nem megy a barterüzlet, mint egyes keleti országokban. Mivel a magyar hadiipart tönkretették, szóba sem jöhet, hogy hadiipari termékeket hadiipari termékekért is vásároljunk, mint ahogyan ez a Varsói Szerződésben volt. A fegyverkereskedelem és a polgári kereskedelem szorosan összefügg egymással. Nem elképzelhető az, hogy Magyarország csendesesen nyugatról szerez be fegyvereket, közben megkísérli saját polgári termékeit a keleti piacokon eladni.⁷⁷

⁷⁶ Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995, 33-34. oldal

⁷⁷ Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995, 36-37. oldal

Az új fegyverek beszerzésénél még egy dolgot tudni kell: fegyverek és fegyverrendszerek beszerzési költségeinek átlagosan háromszorosát teszik ki a járulékos beruházások. (Például egy beszerzett korszerű híradástechnikai eszközt nem lehet az Alföld közepére tenni, hanem megfelelő tároló és szállító eszközökre, építményekre, energiaforrásokra, alkatrészekre, kiegészítőkre is szükség van.) Aki már életében vett akár csak egy számítógépet, tudja: a szoftvert, a programot külön meg kell hozzá venni, a csatlakozókat, adaptereket stb. ugyancsak. A fegyverkezésben ugyanez a helyzet, csak sok százmilliárdos tételekben.⁷⁸

A NATO-ba kapaszkodó Horn kormányt a párizsi európai stabilitási konferencia hajtotta arra, hogy mielőbb tető alá kerüljenek az alapszerződések. A párizsi konferencia viszont főleg a francia elnökválasztási érdekeket szolgálta. A Horn-kormány, jelentős erőfeszítéseket tett a Szlovákiával és Romániával megkötendő alapszerződések előkészítésére. A kormány két fő célt tűzött maga elé. Egyrészt meg kívánta nyugtatni a két említett országot, hogy nem törekszik határrevízióra, másrészt nemzetközi jogi eszközökkel is erősíteni szeretne volna a határon túl élő kisebbségek helyzetét. Az első célkitűzést a magyar kormány nem kívánta alku tárgyává tenni. Egyszerűen kijelentette, hogy az alapszerződésekben kész megismételni azt a tételt, amely már az Antall kormány által Ukrajnával kötött alapszerződésben is szerepelt, nevezetesen, hogy a magyar félnek nincsenek területi követelései szomszédaival szemben, és a jövőben sem kíván ilyen követeléseket támasztani. A kisebbségi jogokkal kapcsolatban a helyzet ennél sokkal bonyolultabb volt, miután sem a Meciár, sem az Iliescu kormány nem szeretett volna széles körű jogokat adni a határon túl élő magyaroknak. A két alapszerződés megkötésével megteremtődött a politikai feltétele annak, hogy Magyarországot számításba vegyék a NATO bővítésénél.⁷⁹

A pénzügyi kérdéseket illetően, a felek a NATO közös költségeihez való magyar hozzájárulás összegét a szervezet mindenkori költségvetése 0,65 százalékában állapították meg. Ez a belépés időpontjában tíz millió dollár nagyságrendű összeget tett ki. Ami a hazai katonai ráfordításokat illeti, a magyar fél arra vállalt kötelezettséget, hogy a védelmi kiadások GDP-hez viszonyított arányát évenként 0,1 százalékkal, reálértékben mintegy évi tíz százalékkal fogja növelni. Ez annyit jelentett, hogy e kiadásoknak a GDP-hez viszonyított aránya az 1997. évi 1,44 százalékról 2001-re 1,81 százalékra növekedett. A 0,65 százalékos kvóta azt jelentette, hogy Magyarország a NATO-n belül tagságát követően elfogadásra kerülő, közösen finanszírozott infrastrukturális projektek mindegyikéhez 0,65 százalékkal járult hozzá, függetlenül azok megvalósítási helyétől. Az már politikai feltételnek volt tekinthető, hogy a NATO vezető tagállamai diplomáciai úton több ízben is a magyar kormány tudomására hozták: rendeznie kell kapcsolatait a szomszédos országokkal, különösen, ami a határon túli kisebbségekkel kapcsolatos nézeteltéréseket illeti. A NATO 1995-ös bővítési tanulmánya egyértelműen kimondta, hogy *„azok az államok, amelyeknek etnikai és területi vitáik vannak (ideértve az irredenta követeléseket is) kötelesek azokat az EBESZ alapelveinek megfelelően békés eszközökkel megoldani. Az ilyen viták rendezése fontos tényező lesz annak eldöntésében, hogy egy államot felkérjenek-e a NATO-hoz való csatlakozásra”*⁸⁰

⁷⁸ Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995, 31. oldal

⁷⁹ Valki László: A NATO, Corvina Kiadó, 171. oldal

⁸⁰ Valki László: A NATO, Corvina Kiadó, 174-175. oldal

Thürmer Gyulának, a Magyar Munkáspárt elnökének állásfoglalása szerint: „A NATO-ban nem az számít, hogy szegény vagy, netán gazdag, erre inkább az EU-ban figyelnek. A NATO-ban az a lényeg, hogy olyan legyél, mint ők, piacgazdaságra épülő demokratikus ország. Magyarul tőkés ország. A NATO a konkurenciát se nagyon szereti. Magyarország viszont a rendszerváltás után már nem volt szocialista se, konkurenciát sem jelentett, így aztán csak idő kérdése volt, hogy felvegyék.”⁸¹

Partnerség a Békéért Program

A Partnerség a Békéért Program az amerikai vezetés ötlete volt. Az illető ország a keretdokumentum aláírásával kinyilvánítja politikai elkötelezettségét, hogy fenntartja a demokratikus társadalmat és a nemzetközi jog elveit. Az aláírók megerősítik azon elkötelezettségüket, hogy jóhiszeműen eleget tesznek az ENSZ Alapokmányában és az Egyetemes Emberi Jogok Nyilatkozatában lefektetett elvekből származó kötelezettségeiknek, tartózkodnak attól, hogy erőszak alkalmazásával fenyegetést vagy erőszakot alkalmazzanak bármely állam területi integritása vagy politikai függetlensége ellen, tiszteletben tartják a fennálló határokat, és a vitákat békés eszközökkel rendezik. Újból megerősítik a Helsinkii Záróokmánnyal és az EBEÉ/EBESZ későbbi okmányaival kapcsolatos elkötelezettségüket, valamint azt, hogy teljesítik a leszerelés és a fegyverzet-ellenőrzés terén vállalt kötelezettségeiket. A keretdokumentum aláírása után minden egyes partner benyújtja a NATO-hoz jelentkezési okmányát. Ebben az okmányban fektetik le a partnerség politikai céljainak megvalósítására tett lépéseket, a partner által a partnerség céljaira rendelkezésre bocsátandó katonai és egyéb eszközöket, továbbá a NATO-val történő együttműködés konkrét területeit. A jelentkezési okmányban foglalt nyilatkozatok, valamint a NATO és a partnerország által tett kiegészítő javaslatok alapján közösen kidolgozzák és elfogadják az egyéni partnerségi programot. A program kétéves időszakra szól.⁸²

A Partnerség a Békéért Program mellett, hogy rengetegbe kerül, nagymértékben hátráltatja a területi revízió ügyét, az ilyen felesleges programokban való részvételt haladéktalanul meg kell szüntetni.

NATO: Bekeríteni Oroszországot

1999-ben a NATO megnyitotta kapuit a kelet-európai országok előtt. Az időzítés nem véletlen. A kelet-európai „tőkés” rendszerek erre az időre megszilárdultak. A NATO kockázat nélkül vállalhatta „védelmüket”. Másrészt, világossá vált, hogy az orosz kapitalizmus megerősödik, és idő kérdése, hogy mikor akarja az 1990 után elveszített pozícióit visszaszerezni. A cél tehát az volt, hogy Oroszországot nyugatról is NATO-országok vegyék körbe. Így lett az 1990-es években a NATO tagja Magyarország, Lengyelország, Csehország és Szlovákia, a balti államok, illetve Románia és Bulgária. A NATO-csatlakozás számos negatív következménnyel járt. Egyrészt, azonnal részeseivé váltunk a NATO minden katonai akciójának, Jugoszláviától kezdve Irakon és Líbiát át Afganisztánig. Másrészt, a magyar hadsereget minimális szintre csökkentették, kisebbre, mint amivel Trianon után rendelkezünk.

⁸¹ Thürmer Gyula: Az elsikkasztott ország, Korona Kiadó, Budapest, 2009, 229. oldal

⁸² NATO Kézikönyv, HM Stratégiai Védelmi Kutató Hivatal – NATO Információs és Sajtóiroda Brüsszel, 2001, 70-71. oldal

Ez a hadsereg semmi másra nem alkalmas, mint a NATO akcióinak kiszolgálására. Harmadszor, Magyarország külpolitikai függetlensége majdnem teljesen megszűnt, hiszen döntéseinket alárendeltük a NATO-nak és az EU-nak. Nyilvánvaló volt, hogy Oroszország reagálni fog arra, hogy a NATO megjelenik határai közvetlen közelében.⁸³ Az 1990-es években a NATO nem mert megkockáztatni egy közvetlenkatonai konfrontációt Oroszországgal. Ezért inkább arra törekedtek, hogy látszólag integrálják Oroszországot a NATO-együttműködésbe, a valóságban elaltassák az oroszok éberségét. Ennek alapján 1997-ben a NATO és Oroszország megegyezett abban, hogy Belarusz, Ukrajna, Grúzia, azaz Oroszország közvetlen szomszédai nem lesznek a NATO tagjai, és a NATO ezekben az országokban nem állomásoztat katonákat. Ukrajna társulási szerződése az EU-val azt jelenti, hogy Ukrajna előbb vagy utóbb az EU teljes jogú tagja lesz, majd felveszik a NATO-ba is. Ez történt a többi kelet-európai országgal is. Így a NATO és Oroszország közvetlenül érintkeznének, amit Oroszország fenyegetésként fog fel.⁸⁴

Oliver Stone háromszoros Oscar-díjas amerikai filmrendező az ukrán válsággal kapcsolatban védelmébe vette Vlagyimir Putyin orosz elnököt, aki szavai szerint „*nem hagyta magára a Krímet*”. „*Sok amerikai nem érti Putyint (...), aki Oroszország kulcsfontosságú geopolitikai érdekeit védelmezi*” az Ukrajnával szembeni konfliktusban - jelentette ki Stone, aki szerint a NATO azért „*udvarol*” Ukrajnának, hogy megfossza Oroszországot a Krím félszigeti Szevasztopolban állomásozó Fekete-tengeri Flottájától - vélekedett az amerikai rendező, utalva a félsziget Oroszországhoz csatolására. Hangsúlyozta, hogy Moszkva a flotta elvesztését nem engedheti meg.⁸⁵

Kilépés az Európai Unióból

A területi revízió megvalósításához feltétlenül szükséges lépés az Európai Unióból történő kilépés. Ennek a problémakörnek a vizsgálatával Thürmer Gyula, a Magyar Munkáspárt elnöke, illetve Vona Gábor, a Jobbik Magyarországért Mozgalom elnöke foglalkozik mélyebben, ezért döntöttem úgy, hogy bemutatom az olvasónak a két politikai vezetőnek az állásfoglalását. Véleményem szerint a Jobbik programja teljesen alkalmatlan a területi revízió megvalósítására, mivel Vona Gábornak és pártjának nem célja az EU-ból történő kilépés, ahogy azt Balczó Zoltán, a Jobbik alelnöke kifejti: „*Nem elsődleges célja a Jobbiknak az Európai Unióból való kilépés kezdeményezése. Nem a tagság, a rabság ellen küzd a Jobbik.*”⁸⁶

A Lisszaboni Szerződéssel az EUSz-be iktatott új 50.cikk a kilépést szabályozza:

„(1) Saját alkotmányos követelményeivel összhangban a tagállamok bármelyike úgy határozhat, hogy kilép az Unióból.

(2) A kilépést elhatározó tagállam ezt a szándékát bejelenti az Európai Tanácsnak. Az Európai Tanács által adott iránymutatások alapján az Unió tárgyalásokat folytat és megállapodásokat köt ezzel a tagállammal, amelyben az érintett államnak az Unióval való jövőbeli kapcsolataira tekintettel meghatározzák az illető állam kilépésének részletes szabályait.

⁸³ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 36. szám (2014. szeptember 6.), 7. oldal

⁸⁴ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 36. szám (2014. szeptember 6.), 7-8. oldal

⁸⁵ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 39. szám (2014. szeptember 27.), 10. oldal

⁸⁶ Hazai Pálya Ingyenes közéleti lap, IV. évfolyam 6. szám (2014. május), 9. oldal

Ezt a megállapodást az Európai Unió működéséről szóló szerződés 218.cikke (3) bekezdése alapján kell meg tárgyalni. A megállapodást az Unió nevében a Tanács köti meg minősített többséggel eljárva, az Európai Parlament egyetértését követően.

(3) A kilépésről rendelkező megállapodás hatálybalépésének időpontjától, illetve ennek hiányában a (2) bekezdésben említett bejelentéstől számított két év elteltével a Szerződések az érintett államra többé nem alkalmazhatók, kivéve, ha az Európai Tanács az érintett tagállammal egyetértésben ennek a határidőnek a meghosszabbításáról egyhangúlag határoz.

(4) A (2) és (3) bekezdés alkalmazásában az Európai Tanácsnak, illetve a Tanácsnak a kilépő tagállamot képviselő tagja az Európai Tanács, illetve a Tanács rá vonatkozó tanácskozásain és a rá vonatkozó határozatok meghozatalában nem vesz részt.

A minősített többséget az Európai Unió működéséről szóló szerződés 238.cikke (3) bekezdése b, pontjának megfelelően kell meghatározni.

(5) Amennyiben az az állam, amely kilépett az Unióból, később újra felvételét kéri, kérelmére a 49.cikkben megállapított eljárást kell alkalmazni.”

A kilépés szabályozása egyfelől megerősíti, hogy nem szövetségi államról van szó, a tagállamok elhagyhatják az Uniót, másfelől arra is rávilágít, hogy az Európai Unió és a tagállamok közötti viszonyok, valamint az Unió tagállamai közötti viszonyok olyannyira sokrétűek és mélyrehatóak, hogy egy kilépés kapcsán ezek átalakítása időt, és lehetőleg tárgyalásos megoldást kíván.⁸⁷

Magyarországon politikai akarat kell

Lehet-e Magyarországon olyan döntést hozni a kilépésről, amely összhangban van az Alaptörvénnyel? A jelenlegi kormány és a jelenlegi parlamenti pártok mellett nyilvánvalóan nem. Ők ugyanis az EU-t támogatják, még a Jobbik is. A kilépést nem lehet kieroszakolni népszavazás útján sem, mivel az Alaptörvény tiltja az Alaptörvény módosítására irányuló, és a nemzetközi szerződésből eredő kötelezettségeket érintő kérdésekről szóló népszavazások kiírását. Az Országos Választási Bizottság 2012 februárjában már el is utasított egy pont erre irányuló kezdeményezést. Marad egy másik alkotmányos lehetőség: azoknak az erőknél kell többségbe jutniuk, amelyek elutasítják az EU-tagságot. Ha Magyarországon a parlamentben kétharmados többségbe kerülnek az EU-ból való kilépést támogató képviselők, módosíthatják az Alaptörvényt, és hatálytalaníthatják az Európai Unió csatlakozásáról szóló törvényt. A történelemben azonban vannak rendkívüli helyzetek, amelyek rendkívüli döntéseket tesznek szükségessé és lehetségessé. Ha összeomlik az EU, ha forradalmi hullám indul el Európában, ha a néptömegek veszik kezükbe sorsukat, nyilván egészen új szabályok alapján dőlne el a kilépés. A magyar társadalomban olyan politikai erőknél kell létrejönniük, amelyek akarják a kilépést, és képesek azt kikényszeríteni. Az EU a kapitalizmusról szól. Az EU a „tőkés rendszert” védi. Az EU kilépésért folytatott harc egyben a kapitalizmus elleni harc is.⁸⁸

⁸⁷ Várnay Ernő, Papp Mónika: Az Európai Unió joga, Complex Kiadó, Budapest, 2010, 194. oldal

⁸⁸ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 23. szám 2014. június 7., 4. oldal

2004-ben egyszerre 10 ország lett az EU része, köztük Magyarország is. Ez nagyon jelentős piacbővülést eredményezett. Gondoljunk csak a magyar cukorpiacra, ahol 12 cukorgyár dolgozta fel a magyar cukorrépát. Mára egy gyár maradt. 1994-ben cukorrépát 120 ezer hektáron termeltek az országban, ma már csak 17 ezren. A nagy bevásárló láncok megjelenése azt eredményezte, hogy az élelmiszerek nagyobbik része külföldi eredetű. Rengeteg olyan termék kerül az országba, amit itthon is meg lehetne termelni. Biztosan kijelenthetjük: Magyarország és a többi kelet-európai ország piacainak megszerzése előadta az európai válság kirobbanását, és csak később, 2008 után kellett szembenézni vele. Ennek a válságnak leküzdése azonban rendkívüli helyzetet teremtett. Az EU hiába igyekszik a belső pénzügyi fegyellemmel, a bankok ellenőrzésével leküzdeni a válságot. Nem megy! A helyzet világos. Az európai *tőkés* gazdaság fuldoklik új piacok nélkül. Ukrajna ezért vált kulcskérdéssé. Ha Ukrajna az Oroszország által épített Eurázsiai Gazdasági Közösség része lesz, akkor elvész az EU számára. Az Eurázsiai Gazdasági Közösségnek jelenleg Oroszország, Kazahsztán, Belarusz, Kirgizisztán és Tádzsikisztán a tagja. Az orosz-belarusz-kazah vámunió máris mindhárom ország számára óriási piaci lehetőségeket nyitott. Ha ez a szövetség teljessé válik, egy 20 millió négyzetkilométer nagyságú, 190 millió lakosú tömörülés jön létre. Vagyis nem akármiről van szó. Az EU tőkés köreinek szükségük van Ukrajnára, esetleg még többre is. Ezért már a háborút is megkockáztatják. A nagy csatába az USA is beszállt, amely tart attól, hogy Oroszország megerősödése gyengíteni fogja az USA pozícióit a világban. Az USA egyre nyíltabb katonai fenyegetéssel, a titkosszolgálatok egyre keményebb fellépésével igyekszik Oroszország erősödését megakadályozni. Közben pedig Obama arról igyekszik meggyőzni az EU tagállamait, hogy Európa fellendülésének igazi útja nem is az EU bővítése, hanem az USA és az EU gazdaságának összekapcsolása, az úgynevezett transzatlanti kereskedelmi és beruházási partnerség megkötése.⁸⁹

Mítosz és valóság

Az osztrák vagy a német tőke szabadon jöhet Magyarországra, sőt a magyar kormány meg is könnyíti az útját. Elvben a magyar tőke is szabadon beruházhat Ausztriában vagy Németországban, de ott nem számíthat olyan támogatásra, mint amelyet nálunk kap a külföldi tőke. Az országok ugyan betartják az EU általános szabályait, de olyan helyi, gyakran kamarai rendelkezéseket hoznak, amelyek szinte kizárják a magyar tőke megjelenését az adott térségben. A munkaerő szabadsága alól az EU fejlett országai kaptak mentességet, amikor Magyarország és a többi kelet-európai ország belépett az EU-ba. Nem akarták, hogy az olcsó kelet-európai munkaerő tönkre tegye az ottani munkaerőpiacot. Az ottani tőkés ugyanis az olcsó munkaerőt foglalkoztatná, és ezzel a hazai drágább munkaerő munkanélkülivé lenne.⁹⁰ Ma a magyar munkaerő teljesen szabadon vállalhat munkát bármely EU-s országban, és hozzánk is jöhet a külföldi munkaerő. Mi a következmény? Az EU gazdagabb országai elszívják a képzett orvosokat, egészségügyi szakembereket, megtakarítva ezzel a képzésükre fordított összegeket. Különösen nagy kárt okoz, hogy a képzett szakembereket már az egyetem befejezése után elhívják, ezzel lefejezik a jövőendő magyar értelmiséget. Az EU országai ugyanakkor több százezer magyar fizikai dolgozót foglalkoztatnak döntően olyan területeken, amelyeken a helyi lakosok nem szívesen vállalnak munkát. Gyakori, hogy a nyugati cégek munkaerő-közvetítőkön keresztül alkalmazzák a külföldieket, így kikerülik a törvényeket, és alacsony béreket adnak az idegeneknek. Az áruk és szolgáltatások szabad mozgása is elvben létezik, hiszen a multinacionális óriás vállalatok jelenléte deformálja a szabad piacot. A magyarországi kereskedelem nagy része külföldi cégek kezében van.

⁸⁹ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 18. szám, (2014. május 1.), 9. oldal

⁹⁰ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 19. szám, (2014. május 10.), 8. oldal

A magyar áru már itt sem jelenhet meg teljesen szabadon. Még inkább nehéz a magyar árukkal más országok kereskedelmébe betörni. Mivel a piac elvben a szabad versenyen alapul, az 1957-es Szerződés (a benne foglalt eltérések kivételével) tiltja az állami támogatásokat, amelyek befolyásolhatják a tagállamok közötti kereskedelmet, és amelyek célja a verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása. Az igazság azonban itt is más. A légi szállítási piacon az olyan óriáscégek, mint a Lufthansa vagy az Air France erős háttérrel rendelkeznek, és ezek a cégek korábban élveztek állami támogatást. A Malévnak megtiltották az állami támogatás elfogadását, természetesen a gyengébb cég nem tudott versenyezni a nagyokkal. Nem véletlen, hogy ezen a területen igen erős tökekoncentráció megy végbe, azaz a nagy hal lenyeli a kis halat. Az EU négy szabadsága tehát elvben létezik, de ezek előnyét döntően a nagy országok és a nagy tőkés cégek élvezik. A mai kapitalizmusban valójában csak nagyon korlátozottan van szabad piac. A kis országok és a kisebb cégek ennek a helyzetnek az elszenvedői.⁹¹

Vona Gábornak, a Jobbik Magyarországért Mozgalom elnökének állásfoglalása a Lisszaboni Szerződésről: „A tisztelt parlamenti képviselők olvasatlanul, teljes Fidesz-MSZP egyetértésben (325 igen és 5 nem szavazat) december 17-én aláírták a szerződést. Európában először. A Lisszaboni szerződés csak akkor léphet hatályba, ha minden tagállam aláírja. Ez a vétőjog persze lehetőséget teremt arra, hogy a viták során minden egyes ország harcoljon az érdekeiért, hogy kedvezményeket, külön elbánást érjen el a számára fontos területeken. Tette ezt persze mindenki, ezért is tartott Európa egészét tekintve két évig harc a szerződés körül. A két év helyett nálunk három nap is elég volt, mindenféle harc nélkül. A parlamenti pártjaink ismét bebizonyították, hogy multinacionális pártok. Vagyis egy olyan kérdésben, ahol ütközik a nemzetközi érdek a nemzetiével, akkor hol számításból, hol gyávaságból, hol mindkettőből, de rendre a nemzetközi érdek mellé állnak. Mindig az jár a fejükben, hogy jaj, jaj, ugyan mit fog szólni Brüsszel vagy Washington, de sohasem érdekli őket, mit fog szólni a magyar nép... Azzal, hogy a csehek és a lengyelek külön elbánásban részesültek, véleményem szerint új jogi helyzet keletkezett. Mi nem azt a szerződést írtuk alá, amit ők. Itt volna a lehetőség, hogy Magyarország újranyissa a kérdést, és ezáltal kiharcoljon valamit magának Brüsszelben – határon túli magyar autonómiák, Benes-dekrétumok eltörlése, mezőgazdasági fejezet újratárgyalása, a magyar föld kivétele a tőke szabad áramlása alá tartozó elemek közül stb. A Jobbik újra fogja nyitni a Lisszaboni Szerződés ügyét...”⁹²

A Jobbik félrevezet bennünket

Ez utóbbi tétel azért is fontos, mert így érthetjük meg, hogy mennyire alaptalan abban reménykedni, hogy Magyarország EU-csatlakozásának feltételeit újratárgyalják. Vona Gábor, a Jobbik elnöke már az áprilisban választott új parlament ülésén jelentette ki, hogy a Jobbik nem akar kilépni az EU-ból. A Jobbik a magyar tagság feltételeit akarja újratárgyalni. A Jobbik vezetői nem naivak. Pontosan tudják, hogy az, amit mondanak, illúzió, nem megvalósítható. Az európai nagytőke nem azért engedte be Magyarországot számára kedvező feltételek mellett, hogy utána visszacsinálja. Egyébként is, mi lenne, ha most minden ország újra akarná tárgyalni a tíz évvel ezelőtti megállapodásokat?⁹³

⁹¹ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 19. szám, (2014. május 10.), 9. oldal

⁹² Vona Gábor: Született augusztus 20-án, Magyar Hírek Kft., Budapest, 2011, 156-157. oldal

⁹³ A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam, 21. szám, (2014. május 24.), 9. oldal

Utószó

A gyalázatos trianoni békediktátum és a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések a magyar nemzet végromlásához vezettek, az ország gazdasága összeomlott, a területi egysége felbomlott, a zűrzavar és a káosz lett úrrá a nemzeten. Sajnos sokan vannak ma is, akik románnak nevezik erdélyi magyar testvéreinket. Mások „*bűnös közömbösségükből*” kifolyólag semmit nem tesznek azért, hogy a jelenlegi helyzet megváltozzon, nincsenek tömegtüntetések, tiltakozások, végső soron pedig a polgári engedetlenség elmaradása mind a társadalom, illetve az egyén számlájára írható. Érdekes, hogy a hallgatói létszámcsökkentés óriási diáktömegeket volt képes megmozgatni, ehhez képest nemzetünk legnagyobb tragédiája elleni tiltakozás visszafogott megemlékezésekben merül ki. A politikai elit túlnyomó többsége a társadalommal együtt a „*régen volt felejtsük el*” megoldást választja, megtagadva a magyarság kulturális örökségét. Ennek a helyzetnek a kialakulásában természetesen fontos szerepe van a környező országok propagandájának és a dicstelen történelemtanításnak is.

Kutatásaim során arra kerestem a megoldást, hogyan lehetne megváltoztatni ezt a szörnyű és igazságtalan helyzetet. A magyar nép és vezetői előtt számtalan megoldás létezik arra vonatkozólag, hogyan szerezhetnénk vissza elvesztett területeinket. A békés vitarendezési módokon keresztül, a Turul Szövetség, mint nemzetközi szervezeten keresztül történő nyomásgyakorláson át egészen a háborús eszközökig minden lehetőség nyitva áll a magyarság számára. Tudomásom szerint még nem született olyan mű, amely megoldást kínál nemzetünk tragédiájának megváltoztatására. Véleményem szerint, a magyarság számára elérkezett az idő a sors kerekének visszaforgatására, a trianoni békediktátum és a rendszerváltáskor megkötött alapszerződések megsemmisítésére. A magyar revíziós törekvéseket a turáni-török népek támogatják (Azerbajdzsán magyarországi nagykövete kijelentette: „*Vissza kell szereznünk elvesztett területeinket*”).

Egykori miniszterelnökeink, Antall József, Horn Gyula és Medgyessy Ferenc óriási károkat okoztak a területi revízió ügyének. Az európai államok a szovjet tábor összeomlása után éltek a határváltoztatási lehetőséggel Magyarországot kivéve. Álláspontom szerint, a lehetőségek elszalasztása óriási bűnnek számít vezetőink részéről. Ezzel a munkával szeretném megsemmisíteni a „*Trianon megváltoztathatatlan és fogadjuk el területi veszteségeinket*” típusú dogmákat, amelyek a mai magyar közéletet uralják.

Munkámat az alábbi idézettel zárnám, amely mondanivalóm lényege is egyben:

„Az vész el, amiről a nemzet végleg lemond” (Deák Ferenc)

Felhasznált irodalom

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 18. szám (2014. május 1.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 19. szám, (2014. május 10.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam, 21. szám, (2014. május 24.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 23. szám (2014. június 7.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 29. szám, (2014. július 19.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 36. szám (2014. szeptember 6.)

A Szabadság, munkáspárti hetilap, IX. évfolyam 39. szám (2014. szeptember 27.)

Balogh-Izsák-Gergely-Föglein: Magyarország története 1918-1975, Tankönyvkiadó, Budapest, 1986

Békés Csaba: Európából Európába, Magyarország a konfliktusok keresztútjában, 1945-1990, Gondolat Kiadó, Budapest, 2004

Bencsik Gábor: Igazságot Magyarországnak - Lord Rothermere és a magyar revízió, Magyar Mercurius, Budapest, 2002

Csapody Tamás, Vit László: Ámokfutás a NATO-ba, Cartafilus Kiadó, 1997

Fülöp Mihály-Sipos Péter: Magyarország külpolitikája a XX. században, Aula Kiadó, Budapest 1998

Fülöp Mihály, Vincze Gábor: Revízió vagy autonómia? Iratok a román-magyar kapcsolatok történetéből (1945-1947), Teleki László Alapítvány, Budapest, 1998

Gaillard, Emmanuel: A nemzetközi választottbíráskodás jogának elmélete, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2013

Gerő András: Sorsdöntések, Göncöl Kiadó, Budapest, 1990

Glatz Ferenc: A magyarok krónikája, Alexandra és Helikon Könyvkiadó, Debrecen, 2006

Gombos Katalin: Eljárás nemzetközi bíróságok előtt, Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2010

Hazai Pálya Ingyenes közéleti lap, IV. évfolyam 6. szám (2014. május)

Horn Gyula: Azok a kilencvenes évek..., Kossuth Kiadó, Budapest, 1999

Dr. Horváth Éva: Nemzetközi választottbíráskodás, HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft., Budapest, 2010

Kimondjuk. Megoldjuk. A Jobbik országgyűlési választási programja, 2014

Kovács Péter: Nemzetközi jog, Osiris Kiadó, Budapest, 2011

Lamm Vanda: A Nemzetközi Bíróság kötelező joghatósági rendszere, KJK-KERSZÖV Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2005

Magyar Nemzet, Pilhál Tamás: Tüntetést szervezne Tökés, (2013. június 27. szám)

Marinovich Endre: 1315 nap Antall József naplója, Éghajlat Könyvkiadó Kft., Budapest, 2003

NATO Kézikönyv, HM Stratégiai Védelmi Kutató Hivatal – NATO Információs és Sajtóiroda Brüsszel, 2001

Obrusánszky Borbála: A turáni eszme kialakulása, Barikád, 4. évfolyam 29. szám

Obrusánszky Borbála: A hun-magyar rokonság, Barikád, 5. évfolyam 27. szám

Obrusánszky Borbála: Határőrök-e a székelyek? Barikád, 5. évfolyam 35. szám

Popély Árpád - Stefan Sutaj - Szarka László (Szerkesztette): Benes-dekrétumok és a magyar kérdés 1945-1948, Attraktor Kft., Máriabesnyő-Gödöllő, 2007

Raffay Ernő: Balkáni birodalom, Kárpátia Stúdió Kft., Budapest, 2010

Salamon Konrád: A csonka ország, Helikon Kiadó, Budapest, 1998

Szalai Anikó: A fegyveres összeütközések hatása a nemzetközi szerződésekre, Pólay Elemér Alapítvány, Szeged, 2013

Szemesi Sándor: A nemzetközi jog alapintézményei, Lícium Art Könyvkiadó Kft. Debrecen, 2011

Shaw, Malcolm N.: Nemzetközi jog, Complex Jogi és Üzleti Kiadó, Budapest, 2008

Thürmer Gyula: Az elsikkasztott ország, Korona Kiadó, Budapest, 2009

Thürmer Gyula: Nem kell NATO, Progresszio Kft, Budapest, 1995

Szerencsés Károly: A rebellis tartomány, Helikon Kiadó, Budapest, 1998

Valki László: A NATO, Corvina Kiadó

Várnay Ernő, Papp Mónika: Az Európai Unió joga, Complex Kiadó, Budapest, 2010

Vécsey Aurél: Magyar Tragédia: A Trianoni Békediktátum, Vagabund Kiadó, Budapest, 2010

Vona Gábor: Született augusztus 20-án, Magyar Hírek Kft., Budapest, 2011

Internetes forrás:

www.fidesz.hu/autonomiatorekvesek